

Cziczó Attila:

Az utolsó magyar

abszurd dráma két részben

©2013

www.cziczo.hu

Petőfia Zoltán verseit igazából Miklós Máté írta.

s z e r e p l ők

Júlia, az anya
Johanna, a végrehajtó
Bronislava, az ész
Róza, a takarító

Golgota elvtárs
Pintér Béla
Az idegen
Petőfia Zoltán'
Reich bácsi
Kohn Béluska
Vonya Móric

Játszódik 1867 és 1868. tavaszán. (S két percet a mában.)

Szín: egy kocsmabelső.

¹ PetőfiA névadó keresztapja Miklós Máté

(Róza ül egy padon a kocsmá előtt. Egy parasztlány, kinek haja élénkkék színű. Titokzatosan egy cirádás betűkkel nyomtatott kiáltványt olvas.)

RÓZA Vért ittatok, urak! Aztán meg okádtatok.
Mefeküdte kínunk a gyomrotok.
A ti árulással örökölt és pénzért vett
ipszilonjaitok cirádája tett
tönkre egy nemzetet: Magyarhont!

(Róza elszántan felnéz.)

RÓZA Rézisztansz! Mint az aranyakál, előront,
belémar a torkába! Huszárt, vezért, gyalogot...

(Júlia kiált bentről, Róza erre összerezzen.)

JÚLIA Az Ádomot vidd, Johanna! A Balogot!

(Róza sietve olvas tovább.)

RÓZA Mily esékeny az az ember, kinek kurvalelkét
kivájja egy eszme, egy álhit! Két
felén arcának bőrtépte álca lánca, mi heget vága.

(Elszántan felnéz az olvasmányból.)

RÓZA Nem hódolok be néked, kommenyisták búsvilága!

(Megáll mögötte Júlia.)

JÚLIA Nem gyönnék?

(Róza ijedten összerezzen, mellei közé rejti a papírt.)

RÓZA Juli néne, csókolom!

JÚLIA Éjtnap a szívkeszkenődet horgolom,
Róza, Róza!

RÓZA Az Únijó jó.

JÚLIA Úgy é van e!

A kommenyista erkölcs mindent s kit mögvéde.

RÓZA Hajjaj!

(Júlia megsimogatja Rózát.)

JÚLIA Emelted-e csöcsödöt, így-e, ni?

(Mutatja, hogyan kell megemelni a melleit.)

RÓZA Kiraktam bembóig, mégsem tudok híni.
Nincs ügyfél máma, a cemende piac leállta,
már két hamvas keblemtől sem hullik le senkinek az álla!

JÚLIA Róza, Róza! Száraz mán az öled, ugyi?

RÓZA Hiába minden. Kötő, fűző, csipkebugyi,
hajh, hetek óta egyse hí tánkra...!

JÚLIA Mind a messzi Vatyikánba van láncra
verve. Itten csak sváb, mög cigány, mög zsidó maradt.

(Róza csak súgva meri kimondani.)

RÓZA Meg még magyar.

(Júlia leinti: tilos kimondani a magyar szót! Róza hangosabban folytatja.)

RÓZA És csendőr. Egy dagadt,
s a fölötte állója. Aszondom, megkerült
ez a világ, Júlia anyó...!

(Elrohan mögöttük Bronislava.)

BRONI Sikerült! Sikerült!

JÚLIA Hogy a kapetyalista orosz mágnás
szoríjjon lába közé, te áldás
és átok fattya! Én-e anyó? Hogy beszísz vélem?

RÓZA Juli néne, félrehall, kérem,
nem azt állítám mondandómban,
hogy a néne lehetne agg és ormótlan,
csak megjegyzém, hogy fura eme áldás...

JÚLIA Karmolja képed a faluvégi málnás,
hogy verjen Isten bele abba a kommenyista világba!

RÓZA Juli néne, ne üsse meg a guta hiába,
nyugodjék békében, mint a téli alvó kertek!

BRONI Gyorsan, gyorsan! Kezdődik már, gyertek!

* * * * *

(Mindenki a sötét kocsmában várakozik. Hirtelen felgyulladnak az izzólámpák. Hangos ováció, mindenki ujjong. Bronislava alig kap levegőt, olyan lelkes.)

JÚLIA Ejh!

BÉLUSKA Világlik, ni!

BRONI Izzik a fény!

GOLGOTA Mit mondhatnék, elvtársak, ez tény.

JÚLIA Szóljék a Pártba, Golgota elvtársam, hogy megódva, innét már a petrónium se fogy.

GOLGOTA Kommenyista erkölcsünk nem monda igent e fényárra. Osztt meg igen ronda.

REICH A kurvákfaszába, beh szép lyátvány e!

RÓZA Kohn Béluska ne tapogass már odale!

JÚLIA Bronislava, esmét cudar mód meglepél!
Hát hogy-é van, hogy nap mint nap kél újdonsült teória eszödbe? Miből leszzen e fénylés?

BRONI Néne, hogy lássa készen fénylő lámpásomat, kellett hozzá némi próbatétel. Ez itt szénszál benne, Juli néni, megfürösztve hidrogénkarbonáttal, majd vákuumot csinálék a hamuszedő lapáttal, így leszzen olybá, mint a cuppantott csók...

JÚLIA Ölég!
Maholnap már a cikória is gépezet fölött ég?

(Nevetnek.)

RÓZA Az jó lenne, ejh, be jó lenne, néne, két szép kacsóm megperzselnem nem kéne!

BÉLUSKA Róza, Róza, ma szerethetsz, ma nem fosok!

JÚLIA Na, a lámpások mától nem kormosok.

(Júlia összeszedi a petróleumlámpákat, miközben Róza kézen fogja Béluskát, s elszaladnának, de Golgota rájuk kiált.)

GOLGOTA Nem úgy a! A mai napi papi bántás
Nem jöve még el! Elöttem sorjázás,

es fügyelem!

(Mindenki felsorakozik Golgota előtt, csak Zoltán marad az asztalánál. Hátából kiáll egy kés.)

GOLGOTA Úgy e.

(Golgota köhint egyet, elővesz egy lapot, kihajtogatja, majd olvasva belekezd napi mondandójába.)

GOLGOTA Elvtársak, barátim!
Máma es halljék a Párt s Únijó izenete! Ím,
a Kommenyista Erópai Pártúnijó márciusa tizenötödiklen
naptyán az ezörnyócsázhatvanhetedik esztendőben:
a fölforgató zobadkómíjes kapetyalista ügynökhálózat
s amannak a zaktivistáinak münden devianciája kárhozat,
ami az Únijóba egyesült kommenyista nípeket
kártékonyan rombolá, alázá... keresém a rímeket.
No, még vala szavam: aláássá, bénítá, megosztá...
Gondolatim hová veszének? Hm, hm... Kifosztá!
Öhm... A kapetyalista erkölcs ellen szólék most!
Minek a búzifővonulás? Pfüj! Freccsenő fost
kelt az buzgón farba faroló fasz. Elvtárs, érted-e?
Ne búzujjá! A társedolomnak nincsen reá igénye.
Egyetértvén a svejci kommenyista gyakorlattel,
ugyibár Heribert Illig vezérlő únijós elnök úrral,
hogy a... aszongya: a kommenyista eszmerendszer fényében
halálos bűn e fertő! Únijónk erkölcsi szemében.
Ugyanígy kéne minépünknek mérsékelni, es segíteni „nékik”,
hogy kigyógyúlanának belűle, hogy ha azt úgy igénylik.

(Csend.)

JÚLIA Szíp beszídet hallánk elébb, Golgota elvtárs...

BÉLUSKA Hejszen mi-e az a búzifővonulás?

RÓZA Csöndesen, Béluska!

(Júlia megpofozza Béluskát, de Róza magához öleli a fiút.)

JÚLIA A járás első emböre,
kit védelmünkre a Párt s Únijó közínk rendöle...

REICH Istenadta félkegyelmű ez a Golgota, a szent!
Úgy léssen emez is, mint Táncsicsunk, ki jött s ment.

(Júlia próbálja elhallgattatni Reich bácsit, majd folytatja az elvtárs méltatását.)

JÚLIA Bolond ez az öreg, ugyi? Golgota elvtárs,
hithű eszünkbe rögzüle minden szó s tanítás...

RÓZA Erőnk a kommenyista erkölcs cölöpfala...!

JÚLIA Mög még valami?

GOLGOTA Mondandóm ennyi vala.

(Golgota súg valamit Júliának, majd elsiet. Júlia szomorúan megsimogatja az öreg Reich bácsit. Róza és Béluska kézen fogva elszaladnak. Bronisława odarohan Zoltánhoz, aki eddig némán ült irományai és savanyú bora mellett.)

BRONI Zoltán, nem szólsz tán semmit, hisz mégis csak
alkottam ismét vajmi csodást! Látod? Nicsak,
hogy fénylik a kocsma, a konyha, a szobák!

ZOLTÁN Ördögtől való e képesség, te polák,
nem hiszek benne! Isten megbüntet még egyszer téged,
folytasd csak tudományos kísérletédet!
Mert nem embertől való az a képesség,
mitől Róza haján léssen kéesség,
amitől megállta enteritisze Béluskának!
S mire véljem szólását néma Johanna hangjának?

BRONI No. És Juli néne örökifjúsága nem tetsző néked?
Agg öregasszony hogy szépítene téged?
Mert higgyél nekem: a fiatal furkós csak fiatal
csúnyának álla úgy, mint a postahivatal!

ZOLTÁN Júlia iránt érzett szerelmes vonzalmam kortalan.
Ha agg lenne a széphölgy, úgy vágnám őt hasztalan!
Hogy ha hamvas gyermek, akkor úgy. A két szív a lényeg,
mely egymásra talál, mint... levél s a bélyeg!

BRONI Hiszem-e? Nem hiszem. Ahelyett, hogy örülnél vélem
csodáimért, csak zsörtölödsz. S hiába remélem,
hogy kedvelsz így is, te goromba ifjú költő!
De hiszem, hogy hírneved majdan apádén is túlnő.

ZOLTÁN Apámat ne említsd! Inkább ne legyek Petőfia,
a hazáját eláruló költőriás fattyfia.
E gaz árulóhoz ne hasonlíts engem!
Megtagadom vérem s ha kell, nemzetségem.

Pupilládba bámulék s rögvest fölkapar,
Mint szélfúttá fa, mely gyümölcsöt takar.
Hamar jer hozzám s üljél az ölembe,
Ha úgy kívánja szépasszony, leszek én az ölebje,
S magázom magácskát, hiába gömbkeble
S gömbfara, melyektől ifjúságos Őkelme.
Fölkelve gatyámba a kíváncsiság hevesen,
Ahogyan a gyönyörtől elázott szavakat keresem,
Várják széttárt karral s lábbal kedvesem,
És azt kérem magától Júlia: szeressen,
Szeressen engemet meg nem szűnő kéjjel,
Tépje le ingemet kezében egy késsel,
Majdan szúrja szívembe édes szenvedéllyel,
S fájdalmasan szeressen minden áldott éjjel!²

(Júlia nem reagál semmit. Közben Róza egy nagy, véres zsákot cipel vállán, melyből egy ember maradványai lógnak ki, átmegy a kocsmán, majd halljuk, ahogy huppanva ledobja odakinn.)

ZOLTÁN Szeressen, hát! Júlia, engem szeress!
JÚLIA Anyád löhetnék, te, kócinger tetves!
Aztán mit látsz, ha engem látsz?
Tán fölém hajolván csókolsz, vagy hágsz?
ZOLTÁN Igaz, mi igaz, mert a lelkem s eszem megérti
azt, hogy éveink száma együtt eléri
a hetvenet. De a szememnek hogy hazudjak?
Tégedet sehogy se láthatlak szépkorúnak.
De szépnek, oh, szépnek, annak igen!
JÚLIA Szépnek? Dehogysis!
ZOLTÁN Dehogynem!

(Júlia észreveszi, hogy egy kés áll ki Zoltán hátából.)

JÚLIA A mög micsoda?
ZOLTÁN Mi micsoda?
JÚLIA Hátul e.

(Zoltán kezeivel kitapogatja.)

² Miklós Máté verse

ZOLTÁN Nicsak!

JÚLIA Ne babrád, még meghósz! Fecser kell ide!

(Júlia kissé ideges, odahajol Zoltánhoz, amit az ifjú félreért, s közeledésnek vesz.)

JÚLIA Azt tégedet vagy magácskát? Hogy döntesz?

ZOLTÁN Hogy akarád, édes?

JÚLIA Mindegy a, hogy üvöltesz.

Szeresd a lányomat, a Johannát,
ne gyászolja örökkön azt a mihaszna aptyát,
ki háborúba ment ifjan, s úgy is döglött
mög, itt hagyván éltét s éltünk maga mögött!

(Johanna a pultnál hallgatta édesanyját, most keservesen zokog. Júlia egy pálinkát tölt neki, s vigasztalja. Zoltán iszik egy pohár bort, ám egyből rosszul lesz, s hasát fogva kirohan.)

JÚLIA Lányom, ne sirasd apádat. Emönt, itt hagyott
minket, mer egy szar alak. Mendég a vót.
A háborút választá családja helyibe. Nincs apád!
Törre Inkognita léssen otthona. Vissza ne várd!
Ne keresd. Éngöm, az anyád, ki világra hozalak,
éngöm szeress! Jobb lesz a néked s a világnak.

(Johanna artikulátlan hangon, érthetetlenül zokogja el bánatát, valahogy így: Nekem kell az apám, nem tudok élni nélküle, várok rá a sírig, mert hiszem, hogy visszajön stb. Júlia a belépő, s értetlenkedő Rózának magyaráz.)

JÚLIA Az aptyát sirattya folyton-folyvást. A zesti mesét
várgya, mit az uram mondá néki, köszintve az éjt.

(Júlia megöleli Johannát.)

JÚLIA Nem értelek, lányom.

RÓZA Mer a ketyerét nem kedvelé pompájára.

(Komoly arccal belép Vonya Móric. Júlia köp egyet, majd undorodva kimegy.)

RÓZA Ni, a dagadt csendőr! Komámuram, pofájára
mikoron húza kacarászást?

VONYA Golgota elvtárs izent

a zíródeáknak. Itten van-e?
RÓZA Itt vót. Oszt kiment.
VONYA Híjjad be!
RÓZA Híjja a halál.
VONYA Nem hívod?
Bézáratlak!
RÓZA Éngem? S ha búbjolom kínod,
ami csavará bendődet? A pirula is hasztalan!
Nem vetsz ismét szelet, s úgy döglesz meg, fingtalan!

(Közben megérkezett a száját törölgető Zoltán, s leült asztalához. A halálsápadt Vonya Móric odalép hozzá, miközben le nem veszi tekintetét Rózáról. A lány viccesen néha megijeszti, ilyenkor összerezzzen a csendőr.)

VONYA Na fügyejjé, te szarrágó! Ünneplészen! A Kommenyista
Tagköztársaság vezérő elnöke, vetéz ántiimprelista
őméltóságos Damó Kálmán elvtárs érkezik körzetünkbe
pártlátogatásra.
ZOLTÁN Szarok rája.

(Vonya lekever egyet Zoltánnak.)

VONYA Golgota elvtárs izenete:
írodjék drámai színdarab Damó Kálmán tagköztársasági
vezérő elnök, vetéz ántiimprelista őméltóságának hönapi
tüszteletére es meltatására!
ZOLTÁN Mert ha nem?
VONYA Akkó... Rugdosódás!

(Róza odakiált Vonyának, aki erre összerezzzen.)

RÓZA Fel ne emeld lábadat, visszajön a bélszorulás!
ZOLTÁN Ez esetben megírom. S miről, kiről, mikorra?
VONYA Hönapi napig, mikoron delet üt az órra.
Oszt hogy mirő, oszt mán emontam kétszer.
ZOLTÁN Sieték.
VONYA Akkó jó. Khm... Egen...
RÓZA Lángba áll a fészter!
VONYA A kurvákfaszát!

ZOLTÁN Oszt ily kérdést mit szegez
fejmenek? Ha szúrkált, hát visejje e a következményt!
VONYA Hohó! Azér, mer belid szúrák kincstári kiskésit
enmagamnak, nincsen joga arra senkinek, hogy azt megtartsa.
A kommenyista erkölcsnek hála, a jog az igazat mellém hajtsa!
ZOLTÁN Nem a jog, Juliska aggódása kényszeríte a cselekedetbe,
hogy hátamba őrizém e kést. Ily recept tart életbe.
VONYA A bordélyosné rendelközzék a sajátjával! A kés főhöz
kötött szógalati főszerelésem. Kincstári hadieszköz.
ZOLTÁN Hm... nehéz ügy e!

(Reich bácsi nevetve hallgatja a diskurzust, majd ő is hozzászól.)

REICH Igyunk rája!

(Isznak.)

VONYA Tudod-e mit gondolék?
ZOLTÁN Nem e.
VONYA A sebidnek lékibe egy másik kést boknék!
REICH Hejh, azannyát, okos ám kend, még ha csendőr es!
VONYA Tanútam lógikát Svejcba.
REICH Ökör vagy.
VONYA Címeres!

(Vonya Móric kihúzza a kést Zoltánból.)

VONYA Így e! Ni, vér se fojjik belülle! S nem rozsdáll a késem se.

(Vonya most fogta csak fel, mit is mondott neki az öreg.)

VONYA De hogy-é vót? Ökröt említe?
REICH Én-e? Nem mondék ilyt sohase.
VONYA Azé! Csendőrt lemarházni halállal jára! S megére egy misét?
REICH Megyek. Jenőkémnek részletezem e kés bicnicét.

(Reich bácsi nevetve elindul.)

REICH Kés a poéta hátába... Még ilyet! Ha ezt a fíjjamnak emesélem...!

(Reich bácsi elszalad. Vonya Móric körülnéz, majd nyugodtabb hangon odaszól Zoltánnak.)

VONYA Írunk, írunk? Helyes. Oszt mögfelelűen kútúrált légyen!

(Vonya Móric és Johanna tekintete összeakad, a lány szemeiben tűz ég. A csendőr méltóságos tartással, de remegő lábakkal elvonul.)

JOHANNA Jössz még az ágyamba, te dagadt!

VONYA Ha majd jövök, megyek.

(Vonya Móric zavartan kirohan. Johanna iszik egy pohár pálinkát, valamit motyog artikulátlanul, majd a pultra borul, elalszik.)

RÓZA Írsz-e, Pista? Írjál csak! Nem gyönnnek a legyek?

ZOLTÁN Zoltán az én nevem, ezzel tán még te is elbírsz!

RÓZA Szép neved vagyon. Zótán? Ejh! Oszt írsz, nem írsz?

ZOLTÁN Drámai színdarab íródik Damó Kálmán tagköztársasági vezérő elnök, vetéz antiimprelista őméltóságának holnapi látogatására s mindemllett tiszteletére és méltatására. S legyek köpése sem lészen alkotásom hadonászós ára.

RÓZA Az ám a jó hír. De jól látom-é, hogy a kommenyista búsvilág nem a te szíved kenyere, Pista?

ZOLTÁN Nem Pista, Zoltán! S sincs az én szívemnek kenyere, csak kiszáradt morzsája. Eltévedt szerelmem szekere viszonzatlan úton keresé Júlia néne kegyét...

RÓZA Kebelét.

ZOLTÁN Tán azt...! A körte íví hófehér világosság legszebbikét!

(Zoltán nagyot sóhajt, de még Róza is.)

ZOLTÁN S lelkemben apám bectelen menekülését hordom. Züllőanyám sem látogata, mióta kosztos s ágyon osztozék őméltósága Jókai Móric kultuszminiszterrel.

RÓZA Az is csak egy kófic!

ZOLTÁN Adván nékem tanácsot: mit tegyek?

RÓZA Ne szeress öreget!

Nem látod tán, Bronisłava mily hévvel támogatja szüvedet? Szeresd őt! Vagy a torkavágott Johannát válaszd, hasonló felépítésű, mint szülőanyja, csak testének simogatandó

selymessége nem mágia varázslata. S atyádat ne tagadd!
Ki tudja, mért hajózott messzi Ámerikába? Hisz tenmagad
is mondád már, tán mégsem a facér Laborfalvi Rózát
követte az Újvilágba!

ZOLTÁN Nem úgy! Kancát s lócát,
ágyast s ágyat cserélt apám s a gaz Jókai méltósága!
Tán nem így írt e hírről a Munkások Újsága?
Nincs itt helye meséknek, álmoknak! Mint a kámfor,
fiát s nemzetét is elhagyta a híres Petőfi Sándor.

RÓZA Hogy ha így látod, így látod. De csak szólj! Tudod-é,
hogymily tálentummal bírok?

(Körülnéz, csak súgva meri kimondani a magyar szót.)

RÓZA Ósi magyarik erejét
hordom. Látám álmaimban nem egyszer az idegent,
ki megszabadítá majd e népet odafenn s idelent.
Meglásd, eljő! Eljő az idegen, s akkor védve leszen
minden tiszta lelkű ember, Pista!

ZOLTÁN Zoltán...

RÓZA Míg nincs készen
a jövődölés, bújkálék. De csak addig! Mer magányosan
lévén kevés az erőm. De higgyé nékem, hamarosan
társra lelek! Mer hejszen egyedül nem megy.

(Zoltán dalolni kezd.)

ZOLTÁN Egyedül nem megy. Egyedül nem megy...

(Lihegve érkezik Bronislava, Róza egyből félrevonul.)

BRONI Készen van! Elkészült!

ZOLTÁN Mi okozá kábulatád?

BRONI Az időben járó szerkezet, mely visszarepít atyád
ifjúkorába. Láthatod őt újra, s hallhatod érveit!

ZOLTÁN Oda vissza? Lássam inkább hullájának férgzeit!

BRONI Együtt megyünk, mindahányan. A dicsők forradalmát,
a világot megmentő Kommenyista Únijó aranykorát,
Táncsics apánk tagköztársaságának dicsőségét láthatjuk
saját szemünkkel.

aranyba mártott kincse rejtezik. Ennél jobbat
nem talál szerte e világba! És hiszi-e, nem lothat
meg éngöm még a legelső ember sem e házba!
Ha kurvák kurvája kő, nem jöhet számításba
más magamon kívül! Értve vagyok már, Golgota?
Vélem ne játsszék játszmát egy teddide-teddoda
senkiházi! Választékom kettőn áll: Pokol, vagy a Menny!

GOLGOTA Szép beszéd vót! Róza, erígygy, hídd az öreget. Menj!

RÓZA Az öreg Reich a soros?

GOLGOTA Úgy van-e, Júlia? Eredj, Róza!

(Róza könnyes szemmel elrohan.)

JÚLIA És a napi papi bántás?

GOLGOTA Ma elmarad. Tedd a dolgod, matróza
lucskos ölednek!

(Golgota elvtárs elégedetten tapogatja férfiasságát.)

GOLGOTA Ejh! Idebaszék, odabaszék,
beh jó világ e! Ám igaz ami: Júliáé a trónszék.

(Golgota elégedetten leül. Júlia felébreszti Johannát, aki artikulátlan hangon kérdi anyját, hogy mi történt. Golgota biztatja a néma lányt.)

GOLGOTA Ki e házba dolgozék, így kő élni, e mesterséggel!

JÚLIA Reich bácsit viszed!

(Júlia ellágyul, halkán szól Johanna után.)

JÚLIA Ídeslyányom, véle másként... Emberséggel...

(Johanna némán Golgotára néz, köp egyet, majd felmegy a szobájába. Golgota elvtárs odalép Júliához.)

GOLGOTA Júlia!

JÚLIA Róza csúnyája mán nem vonzza
nyáladzó pofád? Ernyedő kalbászod fokozza
tán, ha baszogatol? Te, cefre!

GOLGOTA Hej, de fővágva ama nyelvt!
Nem ezt taníjja-e a kommenyista irányelv,

néne! Kéne talány ídes szóval semogatni szüvem,
lenne akkor szándék részemrő. Meggyúlna tüzem,
a szerelem lángja e, idebe!

JÚLIA Vágnyi kéne, Golgota?

Ahogy é kihatád lányom nyelvét, te despota?

GOLGOTA Elmúlt, fátylat reá! Búra derű jöjjék, Júlia!
Kivágtam, hát kivágtam! Nem kő ide patália,
a má úgy marad. De mink még megkezdhethénk
újításul egy szerelmetes lucskos viszonyt!

JÚLIA Szerelmetest mondál?

GOLGOTA Azt hát. Viszont
hozzátévém: lucskosan forró románcra
gondolék. S nem tevém hozzá, hogy láncra
es verhetnélek! Mert megtehetném, tudod-e?

JÚLIA Tudom.

GOLGOTA No! Dönts úgy, hogy hasznát lelje
lányod, tenmagad, de mindenekelőbb én!

(Megsimogatja Júlia haját.)

GOLGOTA Mért bántasz, Júlia? Jó lesz nekünk kettecskén.

(Júlia köp. Indulna, de Golgota utána szól.)

GOLGOTA Júlia, egy pillantásra még! E rokolya új tán?

(Júlia szoknyáját vizslatja.)

JÚLIA Új, Golgota elvtárs.

GOLGOTA Kurtítsunk enkább hosszintán!
A kommenyista erkölcs feslettén szexista kretériumának
a kurta álla. Hagyjuk a prüdériát a hanyatló kelet ópiumának!

(Júlia nem válaszol, otthagya, kimegy. Golgota kényszeredetten mosolyog, majd odalép a költőhöz, s instruálja az írásban.)

GOLGOTA Poéta, ha nincs csókod a múzsától, mondok én néked szíp
szavakat. Íme! Meleg s ég... jelzé... meg még tündérsíp,
a vereslő... nyáresti napnak lebukkanó alkonyulatánál,
ahogyan guggolék mélán... magamban... a kanyargó Dunánál.
Na, mit szóla? Míg a Párt el nem szólíta, Költő volnék előtte.

ZOLTÁN Felrémlik emlékimből e szép soroknak elődje...

GOLGOTA Ha úgy rémlik, hát úgy rémlik! Tán atyádat gondolád megidézttetve! Tán úgyis van! Ám gondolád rossz vizekre léssen evezttetve, poéta. Válassz ifjú cemenjét, s ottan légy proféta, amazok közt! Az érett gyümölcsit pediglen ne kívánd! Júliát enmagam boldogítom. Jobb lesz úgy néki, ne bánd!

ZOLTÁN Vigye!

GOLGOTA Viszem.

ZOLTÁN Váltana még szót vélem? Vagy befejezte mondandóját?

GOLGOTA Így. Több e témába nem valék.

(Golgota félelmetes arccal közelebb lép Zoltánhoz.)

GOLGOTA Te

mostan nagy szájjaddal hőnek látszódni vágysz.
 Nem baj a. De ne feledd! Míg engem látsz,
 addig az Únijó s a Párt az úr. S a kommenyista
 erő oly hatalmas, hogy ellenszavalatnak helye nyista!
 Az Únijó jó. Mert támogatja, aki reá bólint.
 S megtúr, ha csöndben ülsz. De ha kell, fejbe kólint.
 Figyejjé, mer úgy jársz majdan, te védett művész,
 mint a bitang Táncsics, aki, akár a tűzvész,
 fellángola, majd elpusztítá bizalmául kapott
 uradalmát. Ki a kommenyista erkölcs halott
 jövőjét várja, s fejébe ellenforradalomi tett fogan,
 az a Vatyikán rácsos haláltömlőcébe zuhan!

(Zoltán a papírlapjaira fordul, s írni kezd. Megjön Róza és Reich bácsi.)

REICH Hallám, mily kegyben részesítéd fütykösöm, te pártkatona,
 te mögbizottak géniusza! Ez ám nékem a násztrakoma!
 Rohanék is megraknyi a gyönyörűséges torkavágott lánykát.
 Huhú, mily spriccem léssen hamarist, möglátják, ha hallják!

(Reich bácsi elrohan. Golgota durván megragadja Rózát, s a másik szobába vezeti. Sötét. Eltelt egy kis idő... Este van, a színdarab próbája. Golgota rendez, Zoltán segít, aki mindeközben parodizálja a butafejű körzeti elvtársat. Róza jön ki Johanna szobájából, véres zsák a vállán, benne Reich bácsi szétkaszabolt darabjai. Kiviszi.)

GOLGOTA Szereposztást osztok szíjjel. Figyelem!
Itten van-e mind a házbó?

(Bronislava rohan be kintről.)

BRONI Türelem!
GOLGOTA No! A legfőbb szerepbe enmagam tetszelgék.

(Zoltán Golgotát parodizálja.)

ZOLTÁN Damulusz Maximusz, ki leszen a kergék
és okosok bőcs vezíre.
GOLGOTA Úgy. Maximusz
ellen fellépe Táncsicsusz Minimusz,
kit nem más játsszék, mint kis Kohn
Béluska!
BÉLUSKA Táncsicuc? Mögakadék e szón.
GOLGOTA Haladjunk előrébb! No!
ZOLTÁN Jövének a hölgyikék:
Gabriellusz Szépuszt, ki a gaz Táncsicsusz
szeretője leszen, Róza alakíjja. Rébusz
lészen jelenlíte, hisz megvéde Damulusz...
GOLGOTA Emlíjjük azt is hozzá, hogy Maximusz!
ZOLTÁN Damulusz Maximusz fényes harcát megvívá
az ellen ellen. S úgy leszen királyivá,
miképp Dárdusz Gyilkoszusz, ki Johanna vala,
es Puszkász Dörrenusz, aki Bronislava,
e két hadúr segíjjéve mene harcba.
GOLGOTA Megjegyzém, Damulusz Maximuszt arcba
nem így képzelém, mint enmagamat.
ZOLTÁN Hogy légyen akkó?
GOLGOTA Halljad szavamat!
Pirosítám orcám, bejuszt ragaszték rája.
JÚLIA Úgy nézel mán ki akkor, mint a temető fája!
GOLGOTA Ne tereléd el szavam! Hol tarték, te deják?
ZOLTÁN Kezdenénk mán, ugyi? Nicsak, hogy-é várják!
GOLGOTA No. Még csak annyit mondanék, hogy a nagy
Viliam Sakespíre úgy e ír a híres avagy
Szentivánéjji álmosság címmel főruházott
ötfvonásos vígszínjátékát, mint esőben ázott...
ZOLTÁN Kezdődjék hát inkább! Úgy gondolám,

Damulusz Maximusz Rómába egy gondolán
üle, mikoron meglátá a...

(Golgota közben elolvassa szövegét. Felháborodik.)

GOLGOTA

Mit-e mondok?

Hogy dőjjenek le a keresztíny harangok!
Damulusz ríszeg pezsgőmámorába fetrengék?
Úgy-é látszék, mint mezíteleny faszán lengék
a hollandi kurvák selyem keszkenője?
Skandallum! Eme színdráma ípeg ellenkezője
a dicshümnosznak! A buta népek okulására
oly drámát rendelék, mi tüzsteletére es meltatására
írodják ama hatalmas Damó Kálmán tagköztársasági
vezérlő elnök, vetéz ántiimprelista őméltóságának hónapi
idelátogatására! Mit nem érté ebbő, te szerencsétlen?
Még hogy Dárdusz Gyilkosusz egy vonyító cemende légyen!

*(Johanna sértődötten elrohan. Zoltán arca vörösen izzik, felemeli hangját, s bele-
kezd versébe.)*

ZOLTÁN

Nincsen magyar, lengyel s német,
Egy a vér, az elv s a lélek,
Egy a szellem, egy a test,
Mely földre hullván vöröst fest.
Az Únijóra nem esküszünk,
Nem esküszünk,
Az igazságból
Nem engedünk!
Nagy vezérünk, Táncsics Mihály,
Foglyul tartja a Vatyikán.
Hát mért állunk mi ily bambán?
Le véled Párt s Damó Kálmán!
Az Únijóra nem esküszünk,
Nem esküszünk,
Az igazságból
Nem engedünk!
Elvert a sors, elvert e Párt,
Megrugdosott és elgyepált.
Hogy ha nincs más, egyedül
Vágok oda cefetül!

Az Únijóra nem esküszök,
Nem esküszök,
Ha kell, vért izzok s
Megfeszülök!³

(Golgota elvtárs köpni-nyelni nem tud a meglepetéstől. Dadogva szólal meg.)

GOLGOTA Mily versezet e, te... írődeják? Ellenforradalmi?
Miként mondád...? Únijóra nemet? Karhatalmi...

(Golgota lenyugszik, leül, s Zoltánt is maga mellé ülteti. Egy darabig méregeti, szigorúan, katonásan, majd gúnyosan elmosolyodva megveregeti a vállát.)

GOLGOTA Zoltán fíjjam, fosú írsz! Mi e? Huggy! Mint vezér,
tudom én, hogy nem a gyön ki tolladbú, mit tervezél,
hejszen szüved tömve vagyon érzelümme, vágyokka,
azt mégis csak egy fos, ami kijöve belülle. Oszt másokka
ellentétbe a lírába sosem az a lényeg, ami a szándék,
mer a lírába az a lényeg, ami a papírra leírva valék.
S az utókor nem kérdi: mit akará kifejezni, Zoltán fíjjam?
Az utókor, az beléröhög a képedbe, s aszongya: ugyan,
ez e pediglen úgy nézett ki a fejbű, mint egy költő, oszt ni,
megis csak nem költő lett belülle, csak vajmi szarabb olysmi.

(Zoltán nem válaszol.)

GOLGOTA Ne packázz, no! Nem jó helyen kereskedel velem
gúnyszaviddal, poéta. Veszélyes e terep, hol nem
talárod meg helyyed. Még összelfutánk ősszel, lókötő,
te bús szavak tengerében kikötő kisköltő!

(Golgota Zoltán képébe röhög. Róza szalad be kintről.)

RÓZA Elvtárs, elvtárs, a Damó vezír elmene!

GOLGOTA El-e?

RÓZA Úgy.

GOLGOTA Ott egye meg a fene!

³ Miklós Máté verse

(Golgota folytatná Zoltán kioktatását, de belép az idegen. Csend. Júlia gyanakodva végigméri a belépő férfit: álmos, fáradt tekintetű ötvenes, ki szemmel láthatóan igen csak le van gyengülve.)

JÚLIA Róza! Vendég.

(Csend.)

RÓZA Megjött az idegen!
BRONI Miért néz oly ridegen, hidegen?
JÚLIA Üljék le! Johanna, jer már!
RÓZA Kegyelmed erre, hol madár se jár?
GOLGOTA Honnan, hová, kivel, meddig, miért?

(Az idegen nem válaszol, csak áll némán.)

GOLGOTA Eredj, Róza, szaladj el Móricért!
RÓZA Tüstént mennék, ám lábam gyökeret vere.
JÚLIA Úgy állék itt mind a férfi, mint gatyában a here!
Mond-e végre információt, vagy halálíg téblábol?
Honnan érkezett kelmed?
IDEGEN A messzi Vatyikánból.

(Döbönt csend. Az idegen leül Zoltán helyére. Az ifjú poéta eddig is ájuldozott, de most aztán tényleg elterül a földön.)

BRONI Zoltán! Segítsétek, elájulván fekszik. Zoltán!

(Senki sem segít, így Bronislava egyedül húzza ki Zoltánt az udvarra.)

RÓZA Fogoly?
JÚLIA Rab. Megszökött!
RÓZA Gyilkos tán?
GOLGOTA Mi van? Mi van? Mi van? Mi lesz?

(Béluska megöleli az idegent.)

BÉLUSKA Nem is kő fényi tüle, csak ember ez!
GOLGOTA Ide a Párt szava kell! Intézkedem. Megyek s jövök.
S ha úgy kívánja alkalom s tett, a tömegbe lövök.

(Golgota elrohan, Róza utána kiált.)

RÓZA Móricéért menjek-e? Vagy ne menjek-e? Spektábilis elvtárs!

(Csend. Béluska morogva tapogatja Rózát, akiben feléled az ösztön.)

RÓZA Gyere, játssz csecsemmel!
BÉLUSKA Húzogatsz is?

(Elszaladnak. Júlia és az idegen állnak egymással szemben.)

JÚLIA Kelmed möggyött? Érkezését nem sieté el!

(Csend.)

JÚLIA Nem szóla? Szállást, miegymást, itten biza nem lel.

(Csend.)

JÚLIA Üjjék le, egyék! De napfelkeltekor ne lássam idebent, mer e ház nem apácarend. Itt baszás a napi menüett!

(Júlia élelmet keres az idegennek, aki azóta sem mozdult.)

JÚLIA Úgy látám, möggyötörte képit az élet.
Vagy nem így van-e? Mi vót az ítélet?

(Az idegen leül.)

JÚLIA Ha nem mongya, hát nem mongya! Tudom én milyen az, ha mögfordul az élet kerekén.
Köt minket az átok, mint földhöz a rög.
Éngem mögbasz tán nap mint nap a Golgota? Mög.
De nem panaszlom ám az egész világnak,
hogy nap mint nap elvtársilag möghágnak!
A bajszos Esten úgy adta, a szakállas Engels így kérte.

(Csend.)

JÚLIA Oszt a Vatyikánba hogy-é vitték? Mit tett érte?
Kommenyista? Kapetyalista? No, melyik kend?

(Csend.)

JÚLIA Volt nékem uram, szép legény. Vót itt rend!
Oszk húsziárnak álla ifjúként, s bele a háborúba!
Elment, itthagyk. Nem hallék hírt azóta se rúlla.
Nem hiányzik. Nem ám! De nem ám...
S kend most mégis eszömbe juttatá, lám,
a möghalt szerelem mégis csak éle?
De hogy újra szerössem? Soha! Az ilyféle
hadúr nékem nem okozza már szívdobbanást!
Nevet-e? Nevössen, vagy tégyen bármi mást!

(Júlia leül az idegen mellé, aki azóta sem mozdult.)

JÚLIA Ne lessen rám, bámula, nem vagyok én csitri!
Mer nem látszék a korom. Vót ám nagy cidri,
mikoron Bronisłava vajmi kenceficét rámkene
s fíjjatal lészen enmagam ismét. Mily rákfene!
Ám jó így lenni, ifjú testbe. Fekete haj, sema bőr,
messzilátó szemek, feszes csöcs, puha öl...
De éjenként, idefenn, az ész észhez tére,
s rágyüvék, mi vót. Tegnap s ma s holnap összeére.
Emlékezet által az én uram arcának képét már nem lelem.
Hogy idéztetik föl mégis? A varázs álca megett él velem
az a ruszki szurony vágta heg az orcámon,
s ha fájdalmas kínját élem át, csak őt látom,
az ifjút, ki a lova hátán még feszül, mint dalia,
majd int nékem: ma nem mentlek meg, Júlia!

(Csend.)

JÚLIA Tán untatom-é? Ha igen, bocsássá nékem mög
szenvelgése. Közelg a vihar, mán dörög.
Nem szól? Siketfüleknek szónokoltam?

(Csend.)

IDEGEN Huszonhét éjt s nappalt vándoroltam.

(Ájultan borul az asztalra. A sötétből előlép Róza.)

RÓZA Megjött. Az idegen.

JÚLIA Ez a? S most?

RÓZA Csak várnyi kell! Új világ leszen hamarost.
JÚLIA Új világ leszen?

(Júlia köp, majd kimegy. Róza odalép az idegenhez.)

RÓZA He! Ne aluggyék! Idegen!
Mongya meg a választ: változtassak hitemen,
vagy maradjak meg benne? Mi legyen? Van
még oly kétséges elme e hontalan honban,
kit így megráz eme stádium? Leszen még sansz,
hogy visszaáll a rend? Mondja hát...!

(Az idegen felemeli fejét, és megszólal.)

IDEGEN Rézisztansz.

(Ismét ájultan borul az asztalra. Róza lelkes.)

RÓZA Rézisztansz... Hát igaz! Szüvembe orkán szele kavarg,
de tudom immár biztosan: leszünk mi még magyarok!

(Sötét. Eltelt egy kis idő... Másnap reggel. Az idegen egész éjjel nem mozdult, fejjel az asztalra borulva alszik. Zoltán nem tudja elfoglalni megszokott helyét. Ideges. Júlia pakolgat a pulnál. Zoltán így inkább udvarol.)

ZOLTÁN Fürödni vágyék szerelmed meleg patakában!
Csókolni...

(Júlia rá sem hederít Zoltánra.)

ZOLTÁN Ejh, rohanvást! Tán só van valagában?
Egyszer figyeljen reám, csak egyszer az életben!
Mért büntet, Júlia, mi az, mit vétkeztem?
Öljék meg vagy vajmi hasonlatos essen vélem,
mer szavamra, oly buzgó valék, megmaradok örültségben!
Üljék ide, térdemre, nézzen reám, s hallja,
hogy bússzerelmét az ifjú deák kínjában megvallja!

JÚLIA Golkata möggyött?

ZOLTÁN Nem látám.

(Zoltán az idegenre mutat.)

ZOLTÁN Hát ez? Megy? Marad?
Úgy látám, a tisztesség e helyütt rossz irányba halad.

(Júlia megvonja vállát.)

JÚLIA Nem mondá, mily terve leszen. Bronislava?
ZOLTÁN Építé a szerkezetem. S ez akkor kinek asztala?
JÚLIA Róza, Johanna! Lyányok!

(Nem jönnek elő a lányok.)

JÚLIA Azé, aki mögüli.
ZOLTÁN Öregember?
JÚLIA Ki tudja azt? Tán ötven év körüli!

(Érkezik Golgota. Távolságot tartva lesi az idegent. Zoltán suttyomban távozik.)

GOLGOTA Itten van-e még?

(Júlia az idegenre, majd Golgotára néz gúnyosan.)

JÚLIA Hogy látja, elvtárs?
GOLGOTA Itten van e.
JÚLIA Oh, beh bölcs meglátás!

(Golgota ideges pulykavörösséggel arcán körülnéz, majd indulatosan súg valamit Júlia fülébe.)

JÚLIA Őt? Mért?
GOLGOTA Csak úgy.
JÚLIA Nem érdemlé mög a!
De légyen úgy! Gyere mán, Johanna!

(Jön Johanna álmos szemekkel. Odalép az idegenhez, közelhajolva vizsgálja, majd csodálkozva rázza fejét, a pulthoz ül, s lehúzza négy-öt kupica pálinkát.)

JÚLIA Üzenj Béluskáért, oszt vidd! Ma ő kaptya öled.

(Johanna artikulátlanul értetlenkedik.)

JÚLIA Nem bírom látni az értetlen fejödet!

(Belép Róza, kezében egy tál krumplival. Látja, hogy Johanna zokog.)

RÓZA Mi lelte?

JÚLIA Ha már gyüszsz, eröggy, hidd a Kohn fijjút!

RÓZA Kohn Béluskát?

JÚLIA Azt.

RÓZA Béluskát?

(Róza leejti kezéből a tálat.)

JÚLIA Fentre vezet minden út.

Az erkölcs ma így ítelt. Töröggyé bele sorsába!

RÓZA Megyek. Elhozom, hogy menjen a csúnya halálba.

S lezsákolom szerelmem, ahogy itten szokás.

Sírok, rívok, bánat jön majd. Mi más?

De fogadom megkövülő lelkemben:

megbosszulom még ebben az éltében!

(Róza elszalad. Johanna felmegy a szobájába. Júlia Golgotához lép.)

JÚLIA A rebbelis költőt küggye szobára!

GOLGOTA Féltemben

nem választám űtet. Az Űnijó megböcsüli

a tollforgatót. S minden művészetek körüli

forgolódó védve vagyon valamér.

(Golgota csak súgva meri kimondani.)

GOLGOTA Magyartáj az egyetlen, hol a kultúra mit sem ér.

(Az idegen hirtelen felül.)

IDEGEN Pályinkát!

(Júlia tölt neki. Az idegen meghúzza. Majd még hármat.)

IDEGEN Őltem orosz. Gyilkolám százszámra vala.

Kommenyista hitem okán lett véres ravatala

minden kapetyalista orosziknak a csaták mezeje.

Buzgón úszám vérükbe, hisz elvtársiságunk ereje
vitt előre bennünket. Legkivált ő, a nagy Táncsics,
a lelkemadta kommenyista vezérlő. Tán nincs
ma senki, ki tudná, mekkora nagy ember is volt ő.
És ma rabigában hajtja álomra fejét. A merénylő
bitang Damó Kálmán ármánya láncra veré.
Vegyétek iránytokat a szabad Moszkva felé!

(Ájultan borul az asztalra. Golgota ordít.)

GOLGOTA Renegát! Áruló! Spicli! Vamzer! Vonya
Móric! Vonya Móric! Ide, jer, te tohonya!
Megyünk a Párthoz, készül az ellenforradalom!
Irány a Párt, a Központ!

(Érkezik Vonya Móric, de Golgota elrohan mellette.)

VONYA Micsoda bonyodalom!

(Kalapot emel, s ő is elrohan. Sunnyogva jön vissza Zoltán.)

ZOLTÁN Elmene?

JÚLIA El.

ZOLTÁN Ott szakítám félbe,
hogy folytattassék epekedésem eperfalevélbe...

JÚLIA Hallgass! Hisz sírhatsz, ríhatsz, vigadhatsz,
örüjjé az élötnek! Te pelyhes állú mamlasz,
ne akarjá éngömet! Hát nem érti búsfejed?
Azt szeresd, kiért möghalnál!

(Zoltán keresi a szavakat.)

ZOLTÁN Pokolra is szállnék veled.

(Béluska lelkes hangja hallatszik kintről. Zoltán leülne az idegen mellé, de nincs helye, így sértetten elrohan ismét.)

BÉLUSKA Johannát még nem hágtam, de vágytam
már rá.

(Belép Béluska és Róza.)

BÉLUSKA Pediglen Rózát kufircolni az ágyban
az a legeslegjobb, mi vélem megeshet.

(Béluska megöleli Rózát.)

BÉLUSKA Ha majd kamatyoltam Johannával, keress meg!

RÓZA Menj, butuska lelkem, menj!

BÉLUSKA Keresel majdan?

RÓZA Itt várlak, lásd, nem mozdulok. Ajkam
csókodtól ég, míg nem jössz vissza hozzám!

BÉLUSKA Adsza-e csókot?

RÓZA Ezeret is, édes Béluskám!

(Róza csókkal búcsúzik a boldog Béluskától. Közben Bronislava is megérkezett olajos képpel, mocskosan. Nem érti, mi történik. Majd mikor rájön, hogy Béluska meghalni megy, keserves zokogásba kezd. És ugyanúgy mindenki.)

JÚLIA Mög nem értem, szeretett kommenyista erkölcsünk
mivégre kívánja e daraboló pusztítást mitőlünk!

BRONI Ártatlanok vére teszi nagyvá kommenyista hitünk.

RÓZA Az Únijó jó?

BRONI Azért jó, mert benne hiszünk.

JÚLIA Igen, hejszen szabadságunk vágya ágya
megvötve itt lészen. Népünknek csak ez a vágya.

(Róza bólogatva próbálja eljátszani, hogy hisz a kommenyizmusban. Ám egyre inkább kiül arcára az ellenállás dühe.)

RÓZA Hiszek benne. Hiszek... Ám néha bizonytalanná válék.

JÚLIA A kommenyista eszme több mint táplálék!
Ne halljam mög többször hitevesztettséged!

BRONI Kommenyizmus az alapja a világmindenségnek.

(Róza elszántan felkiált.)

RÓZA Az Únijó nem jó!

JÚLIA Róza!

RÓZA Az embert anya szülé, nem
az eszme! S mért egyenlő mindenik? Őrizem
ősim örömét, búját, baját! Magyar vagyok!

E meg sváb, amaz szlovák, oláh vagy cigány. Kapok
mást, mint a zsidó? És a kálvinista miben más, mint a pópista?
Mért jobb csordába élni? Szébb tán a kommenyista?
JÚLIA Csöndet, Róza! A csönd tesz különbbé, mint a holtak.
Ember embernek farkasa. Az évek mostan zordak.
Tán léssen majd jobb idő, ki tudja? Mer én nem.
A birkanyáj hallgat. Ettől élünk. Ne mélézz hiten,
hazán, böcsületen! Nincs szabadság. Lác s rabiga van.
Viseld, hogy élhess! De tudd, ha másként vallasz, halálod fogan.

(Csendben várakoznak. Kis idő múltán jön le Johanna. Leül, megissza pálinkáit.)

JÚLIA Bevégöztetett.
RÓZA Gyors vót. Úgy szokta.
JÚLIA Menj, Róza!
BRONI Felmegy oda, s zsákolva közénk ide lehozza?
Nem bírja e terhet lelkem. Levegőt! Friss levegőt!

(Bronislava kirohan.)

JÚLIA Te lány!

(Róza elindul.)

JÚLIA Ha kőnye, tödd el a vászonlepedőt!

(Érkezik Vonya Móric.)

VONYA Golgota elvtárs izenete: Jól figyelj, Juli néne,
míg a Pártba döntés nem születik, nem méne
se ki se be se férfi se asszony e kocsmába!

(Csend.)

JÚLIA Így izene?
VONYA Így.

(Júlia közel lép a csendőrhöz.)

JÚLIA Maradsz te is, vagy emégy a picsába?

(Vonya Móric kalapemelve elrohan. Jön Róza lassú léptekkel, vállán a véresen mocskos zsák, benne Béluskával.)

RÓZA Mily derék, zömök, bivalytermetű is vót
éltében! S most pihén könnyű, hogy meghót.
Én Kohn Béluskám, kicsi lelkem!

(Megáll, mellei közül elővesz egy gyűrűt.)

RÓZA Jegyessed vótam.
S másé már nem is leszek! Elrejttem gyűrűdet a patakban,
nyelje el csuka, vagy iszap!

(Róza zokogva leborul, majd erőt vesz magán, s folytatja búcsúját.)

RÓZA Viszlek a tölgyhő,
s ott ülék majd földsírodnál. Nem úz el fölhő,
napsütés, szellő, villám, eső, hó, sem jég!
Véled maradok, míg magához nem szólít az Ég!

(Róza sejtelmesen elmosolyodik.)

RÓZA Mert tudd meg, kincsem, magod által tenmagad
hagytál nékem őrizni valót: a kicsiny fíjjadat
hordom szívem alatt.

(Döbbent csend.)

JÚLIA Mögcsinát?

(Róza már vidám.)

RÓZA Meg ám!

De nem egyszer, mert százszor is elkapám!

JÚLIA Jaj, te szerencsétlen, lebabázol nékem?

Bolond lesz e ugyanúgy!

RÓZA Azt én nem is kétlem!

(Rohan be Bronislava és Zoltán.)

BRONI Megindult! Be a házba! Jaj, jaj! Megindult!

(Belép Vonya Móric.)

VONYA Na, végre, idebenn!
Megijedék, hejszen egy minutumra a korcsmát nem lelém.
Majd ipeg az elébb, bimm-bamm-bumm, élém
pottyana le az égbő. E meg ki?

(Csend.)

JÚLIA Az égbő? Bronislava!

*(Bronislava tátott szájjal bámul, ahogyan mindenki, még a nagy nehezen feltápász-
kodó Zoltán is. Csak az idegen alszik tovább az asztalra borulva.)*

BRONI Úgy sejtém, megjártuk a múltat. De a legjava
eztán jöve: hoztunk egyet onnét. Szép, bár kissé méla!
PINTÉR Jó napot kívánok. *(csend)* A nevem Pintér Béla.
VONYA Únijós-e? Vagy imprelista kapetyalista ruszki?
PINTÉR Ki ez a bohóc? Egy újgárdista Bruce Lee?
VONYA Én vónék a hatóság másik fele!

(Zoltán is felébred.)

ZOLTÁN Ni, bővút a tagság!
PINTÉR Mi a tököm ez? Valami hagyományőrző faszság?

szünet

1 évvel később

(Eltelt egy év. A kocsmá teljesen megváltozott, dizájnja a XXI. századot idézi. Ahogy az ott élők is: új frizurák, ruhák stb. Fülledt tavaszi délután. Mindenki csendesen piheg: mert éheznek. Érkezik Golgota - aki viszont semmit sem változott!)

GOLGOTA Hallgattassék meg a mai napi hírség! Szabad Úniji Rádijó!

(Golgota egy papírost nyújt át Johannának, aki bemászik a Bronislava által szerkesztett rádiószerű gépezetbe: ő lesz a bemondó fura géphangja. A rádióra rágravírozva a neve: SzabadÚni Yo Rádijó.)

RÁDIÓ/JOHANNA Hírségeket mondánk. A Kommenyista Erópai Pártúnijó 1868. ezévi pízügyi határozatiról es beszéle Kossuth virilista óméltóságos únijós sápujyiminiszterünk, mikoron a Vatyikánba elhelyezett kapetyalista fogolyok tavaszi tezedelésén vésze részt az únijós diktátum es paraszolvencia képviselőjekint. Leszögeze: az Úniji nem tervezi a jövőbe se pénz kibocsájtását, a munka fizetsége a kommenyista erkölcs szeretete es becsülete lészen eztán es. Mindeközben a Kommenyista Tagköztársaság vezérlő elnöke, vetéz ántiimpreslista, óméltóságos Damó Kálmán elvtárs az Esch Kommenyista pezsgógyárban téssen vezérlői látogatást. A vezérlő elnökeltárs úgy véleményezé, az Únijót egyben tartó kötelékek erősítése azér e fontos, mer azoknak újjan a természetük, hogy idűrül-idűre meglazulnak, mint a megöregedett hordó abroncsai. A degeredelegáció tagjai eztán lelkesen csapraverték a gyár legöregíbb hordóját, majd boldogan és lelkesen ittak az eléjük kínált aromákból. Sporthírségek. Az Országos Nemzeti Lövész Egylet szerveztében lebonyolított kapetyalista kilövő tüzérvényen a Damó Sportkör versenyzői magabiztosan, tūzenkilenc találati eredménnyel szerzék meg az első helyet. A Duna vezállása Gönyünél tūzenkettyő láb, Gönyü immáron három hónaptya víz alatt álla. Tūlélő egyse. S végül: negylábú borgyú születék Kokasné udvarában. *(Johanna felnevet)* Hírséginknek vége.

(Johanna előbújik.)

JOHANNA Yo!

(Golgota elvtárs lelkesen tapsol.)

GOLGOTA Tetszetősek a mai hírségek. Kivált a végüle! Negylábú borgya születék Kokasnénak. Ez ám a valami, ugyi?

RÓZA Ne bomolj, Golgota! Négy lába van mindegyiknek!

GOLGOTA Mily szavakkal élsz, te lány?

RÓZA Ily szavakkal. Inkább intézd el végre, hogy megszüljek! Leszakad a hasam. Már tizenhárom hónapja hordom!

GOLGOTA *(feláll)* A Párt engedélye hogy ha megérkeze, már izenhatsz es a bábáér s lebabázhatsz a minutumban!

RÓZA De mikor? Mikor? Köcsög bürokrácia. Éhes vagyok... *(durcásan leül Pintér Béla mellé)*

GOLGOTA Mostanra ígérkezett a hírhozó, megyek es, tán már éngem vára!

(Golgota indulna, de Júlia magához rántja, hogy senki se hallja beszélgetésüket.)

JÚLIA Golgota!

GOLGOTA Júlia...

JÚLIA Mi folyik itt? Fél éve nem öszünk.

GOLGOTA Júlia, megszólítál végre! Szüvemnek melegség e cselekedeted.

JÚLIA Beledöglünk, ha így folytatja!

GOLGOTA Júlia, összegzém mit s hogy-é tapasztalék. Nos! Igen hosszúra es hűvösre fordút az elmúlt telünk. Ezér nincs gabona meg effélék. S más. Egy éve már, hogy megérkeze a rebellis idegen, kinek minden szava áskálódás a Párt s Únijó ellenében. Hejszen nem úgy van-e, hogy a bitang Táncsics, mikoron kezébe kapta a Kommenyista Tagköztársaság irányítását, hát nem az Únijó ellenébe fordítá a taghatalmát? Úgy volt! S mikoron a Kommenyista Tagköztársaság vezérlő elnöke, vetéz antiimprelista, óméltóságos Damó Kálmán elvtárs lett, mind rendre fordult. Ki ezt megkérdőjelezé, az áruló ellenforradalmista. Mostan még álomra hajthatá fejét, ahogyan egy éve már minden nappal s éjjel...

JÚLIA Mit tegyön, álmos! Tíz évig nem aludt.

GOLGOTA Aluggyon csak, de ha az ítélet megérkeze Svejcból, nem lészen mit lehajtani, hejszen egy fejjel megrövidüle. Ám ne bolygassuk e témát! Jó. Egy éve már, hogy megérkeze még egy idegen. A másik. Hogy a jövőből röpüle ide le, vagy tán csak mese lészen eme elbeszélés, ki tudja azt? De itt terpeszkedék semmittéve, a kommenyista pórnépnek a fejöket betömi ordas ótvar gondolatikkal, hogy aszongya a szoba mellé jára árnyékszék a házba, vagy hogy tán a munkából csak annyi jára, mint szórakozásiból vagy pihenésiből! Es miféle szükségesség a bankópapíros? Meg aztán, hejszen kinek kéne ama informácijó, hogy vót-e kommenyistább kommenyista mán a jövőben? Mer nem vót. S azt látám, hogy e kettő hatása az lészen, hogy a kurvák nem kurválkodának...

JÚLIA Persze, hogy nem! Mert kivel? Kivel? Nincs már egy szarfaszú sem, akit ágyba rángathatnánk! Johannával ledaraboltatta mindöt!

GOLGOTA Ki gondja léssen-e? Ha nincs ügyfél máma, a cemde piac leáll, tudjuk azt. S a baszás hivatásából megélők munkája semmit se tesz így e. Nincs munka, nincs fizetség! S megjegyzém, csak úgy privátilag, Júlia, igen elhidegüle tőlem öled, ami két okból is káros: egyrészt nagy a teher nékem idele, másrészt ki nem állom, hogy ha más után epekedel!

JÚLIA Nincs epökedésem, higgye el! Undorodom-e magától? Ez így van. Hogy munkánk sincs? Löhet! Adjon mást! Dolgozunk mi bármit, csak legyen mit...

GOLGOTA Ottan a két idegen. Tán nincs gusztusa hozzá lányaidnak?

JÚLIA Idegönnel nem baszakszunk.

GOLGOTA Hm. Nincs más. Baszakszás nélkül mi hasznatok léssen? Ehhez értesz te es meg az összes másik. *(hangosan, hogy mindenki hallja)* Hamarist megérkezik az étel. Türelem, figyelem, fegyelem! *(Júliának)* Nékem hisznek ezek e. Ne segíts mást hatalomhoz. Ezt a két idegent csapd el házadból! Ne várd a Párt büntetését!

JÚLIA *(elszánt)* Az ügyis késik. Golgota, a te hírös Pártod lassú. És ha lesz valaki, aki megelőz és úgy odabasz, hogy beleremög az egész Únijó, akkor én nem fogok már rád várni! Csak tudd, hogy helyén kezelhesd a dolgokat!

GOLGOTA Úgy! Végre mán, hogy letegezel! *(csend)* Ennyi kéne, ugyi?

JÚLIA Mennyi?

GOLGOTA Mi mennyi?

JÚLIA Mennyi kéne?

GOLGOTA *(nem érti)* Ennyi kéne, igen, ezt kérdezém cinikusan, hejszen tudom, hogy ennyi nem tudsz, mer nincs mit.

JÚLIA Akkor úgy mondd, hogy enni kéne!

GOLGOTA Igen, ennyi kéne! *(megsimogatja Júliát, aki ellöki magát)* Mindég hittél az eszmében, Júlia. Ne add fel hited másnak, hejszen a kommenyizmusér vágattad meg szép arcodat a ruszki szablyával. Kence s fice eltakarhatja randaságod, de tudod te s én is, nincs más, ki akarna tégedet. Add nevemre lányodat, ügyis megjelölém már. S te jöjjél hozzám! Légy az enyém örökre! S eszel, iszol, mulatozol, míg élet az életed!

JÚLIA *(szárazon)* Soha!

GOLGOTA *(gúnyosan végigméri)* Fogyol, néne. Csont es bőr leszel hamarist. *(közel hajol hozzá)* Éjjel elgyövök. Ha vársz, jól jársz! *(elindul)*

(Vonya Móric álldogál mellettük értetlenül, egy kenyérszeletet rágcsál.)

VONYA Most jöttem rá! Johanna benne ült abban a dobozban? Aszta! Ki gondolná, hogy belefér!

JÚLIA Eszöl, Vonya?

VONYA *(nem érti)* Eszek.

JÚLIA Torkodon ne akadjon!

RÓZA *(hirtelen felüvölt)* Mikor eszünk, Golgota?

GOLGOTA Jer vélem, Vonya!

VONYA Főnök, nem is vagyok szolgálatban! Egy páleszt legalább hadd igyak!

GOLGOTA Gyüssz!

(Golgota elrohan. Lassan mindenki visszasüpped enerváltságába. Júlia és Zoltán látványosan szótlanok, de szúrós tekintetekkel nézik egymást titokban. Az idegen továbbra is mozdulatlanul ül, Johanna kacarászva piszkálja, néha elszalad, majd egy játékaival jön vissza. A babák egyre csak gyűlnek az asztalon, már alig férnek el tőlük. Pintér Béla egy hintaszékben alszik. Róza hatalmas hasától kényelmetlenül ücsörögve figyel meredten, egészen közel hajolva.)

PINTÉR Te meg mi a rákért hajolsz bele a képembe?

(Róza hümmög.)

PINTÉR Guns 'n' Róza, mi a picsát nézel?

(Róza csak néz. Pintér Béla elég ideges lesz ettől.)

PINTÉR Egy éve érkeztem ide, egy éve már, hogy az a redvás gép úgy átbaszarintott, hogy ott kellett hagynom az én édes Andimat az út szélén, egy évvel érkezésem után nézel tíz centiről, miközben ebből kifolyólag egy éve éjjel-nappal nézhetted volna a képem, akkor meg mi a tökömért hajolsz bele a pofámba azzal a pulykapöttyös, naiv, csábos, kedvesen buta, és mégis ijesztő fejjel?

RÓZA Tökre hasonlítasz Béluskára. Egyazegybe.

PINTÉR Az fasza. *(csend)*

RÓZA Van egy titkom. *(Pintér Béla nem válaszol)* Akarod tudni?

PINTÉR Nem.

RÓZA De miért nem? Azt mondtad, hogy híres titkosügynök szállító vagy. Azt mesélted, egyszer még a szívedet is kivágták, de te visszaszerezted. Akkor meg hogy a picsába tudsz itt ülni egész nap, hogyan tudod elfogadni ezt a szart? Nem akarsz inkább tenni ellene?

PINTÉR Túlságosan is magyar vagyok ezzel a velem született gyávaságommal.

RÓZA *(súgva)* Ne mondd ki! Csak csendben!

PINTÉR Mit ne, Róza?
RÓZA *(súgva)* Hogy... magyar...
PINTÉR *(felül)* Kimondom. Mert leszarom a tiltást. Meg amúgy is: puha ez a diktatúra ahhoz, hogy fejemet vegye. *(nevet)* Mit szólsz? Ilyen egy hős.
RÓZA Ebben bezzeg bátor vagy! De miért nem teszel ellene? S ha forradalom lesz? Akkor is csak tökeidet vakarva vagánykodsz?
PINTÉR A forradalmaknak csak halott hősei vannak. És a változás amúgy is jön, magától. Meg én elég békés ember vagyok, nem az a fajta, aki élére állna akármilyen lázongásnak. Világ életemben alkalmazott voltam, s így az alkalmazkodás a véremlen van. S ezen nem változtatok itt sem.
RÓZA Ja. *(csend)* Aggódok Juli néne miatt. Már nem kenegeti Bronisława kenceficéjét. Mire véljem?
PINTÉR Kérdezd meg!
RÓZA Nem úgy megy ez errefele.

(Zoltán, mint aki éppen csak arra jár, letelepszik Pintér Béla mellé, majd szóba elegyedik vele. Róza magukra hagyja őket.)

ZOLTÁN Pintér Béla, valamiért nem kedvelsz engem...
PINTÉR Zoltán. *(végigméri)* Apádból érettségiztem. Nem egy kellemes emlék.
ZOLTÁN Értem. *(csend)* Neked mindenben van tapasztalod, ugye?
PINTÉR Akad. Igaz, mindig alkalmazott voltam, de figyeltem, és rögzítettem a tapasztalatokat.
ZOLTÁN Kérdeznék... izé... valamit.
PINTÉR Mit izéztok? Ne izézzatok! Beszarok, hogy pont ezt kellett eltanultotok tőlem!
ZOLTÁN Nézd...
PINTÉR Most te is a forradalommal jössz, mi? A nagy rendszerváltó erővel! Miért gondolod, hogy van kedvem ehhez? Mert nincs!
ZOLTÁN Aha... Izé... Ja... Pintér Béla, szerelmesen szeretem Júliát.
PINTÉR Nem mondd!
ZOLTÁN Pedig de.
PINTÉR *(tréfásan)* Mondja, mi a gondja?
ZOLTÁN Hogyan közeledjek hozzá? Mert a férfias erő az nem megy nekem.
PINTÉR Ez tény.
ZOLTÁN Akkor? Mondasz valamit?
PINTÉR Tanács? Vagy valami hasonló kéne?
ZOLTÁN Jól jönne!
PINTÉR Nézd, volt már dolgom nővel. Sok nővel volt dolgom.

(Közben bejön Bronislava. Tekintetük összeakad Rózával. Bronislava arcára rá van írva, hogy valami hatalmas titkuk van a pocakos lánnyal, persze ezt próbálja titkolni, de ettől még jobban felnagyítódik minden. Viccesen kedves színészkedéssel ballag ide-oda, nem mer odalépni Pintér Bélához.)

ZOLTÁN Ez tény.

PINTÉR Volt egy melóm. Mert igaz, hogy világéletemben alkalmazott voltam, de abból a legjobb! Szóval a meló... Egy gazdag spiné kölykét furikáztam ide-oda. Iskolába, haza, nagyihoz, fogorvoshoz, meg ilyenek. És a nő, a gazdag spiné, teljesen odavolt tőlem. Aztán persze jöttek a rosszfiúk, bomba a csomagtartóban meg a gyerekre szíjazva, zsarolás stb. Persze megoldottam. De nem ez a lényeg. Tudod mi volt a titkom? Mi volt a sármom? A szenttelen, komor arcból előbújó sejtelmes mosoly. *(mutatja)* Csak ennyi. Éppen annyi, hogy az arc mozdulatlan maradjon, de a szám széle kissé felhúzódjon. Nem kell hirtelen mozdulat, nem kell erős nézés, csak minimális szemkontaktus, megfeszülő izomzat, és egy takarékon tartott szájszélrándítás. *(mutatja)* Így.

ZOLTÁN *(utánozza)* Így?

PINTÉR Majdnem. Gyakorold! A lényeg a komor tekintet. És a szoborszerű mozdulatlanság. Sugározd az erőt, ne mutogasd

ZOLTÁN Takarékon tartott szájszélrándítás. *(csinálja)* Ennyi.

PINTÉR Ennyi.

ZOLTÁN Jó neked, hogy mindent tudsz. Mert hős vagy. Igazi hős! Igazi hős-példakép! Aki legyőzte baltás-pajtás Harryt! Aki megszerezte a nyolcvanhat karátos gyémántot Négyujjú Frankytól... Irigyellek

PINTÉR Ugyan! *(nézi Zoltánt)* Jó a hajad. Menő. Raszta.

ZOLTÁN Tényleg? Mindig belecsúszok a sárba. Az ólban. Ott alszom.

PINTÉR *(szagol)* Érdekes.

ZOLTÁN *(feláll)* Takarékon tartott szájszélrándítás.

(Zoltán boldog elégedettséggel áll fel Pintér Béla mellől, s magában motyogva a lelkesítő szavakat, kimegy. Bronislava egyből ott terem Pintér Béla mellett.)

BRONI Pintér Béla, gondolom nem vetted észre, mert nagyon ügyesen elrejttem mindenki előtt, de valami hatalmas nagy titokról szeretnék beszélni neked.

PINTÉR *(csend)* Brauni, szerelmem, bevallom, már unom ezt az egészet.

BRONI Unod, Pintér Béla?

PINTÉR Bizony-bizony. Elérkezett Pintér Béla fordulata! Hosszúra nyúlt ez a vakáció. Nem csinállok semmit. Ami elég faszányos amúgy, mert igazi nemzeti sajátosságunk a semmit sem csinálásért elismerést várni, de

nekem már az sem kell. Király, hogy a falu celebje lettem, mert nem vagyok akárki, azt ne is tagadjuk. De túl gyorsan alkalmazkodtok hozzám, mert ezt is nagyon megtanultátok tőlem. Már olyan, mintha otthon lennék. Unom.

BRONI Sokat tanultunk tőled.

PINTÉR Mit? Csupa olyat, ami már volt, aztán lett, de nem úgy, hanem másként.

BRONI Megváltoztunk melletted.

PINTÉR Eltunyultatok. Mindent csak lájtosan végigvinni: ezt tanultátok. S erre nem vagyok büszke. *(csend)* Meg aztán... van ez a dolog a nőiességgel. Próbáltam valahogy utalni rá, hogy a szőrzet nem menő. És nem is a... nem... nem az öled a lényeg, de ez a hónaljszakáll, meg ez vaddisznó láb, na, ezt nem tudom megszokni. És mi ez a hajszerkezet, már bocsi? De oké, ez van, max nem kell szeretni! De nézzük a személyiséget! Te, Brauni, szerelmem, te mit változtál? Semmit. Tördeled a kezed, rohangálsz eszetlenül, s a hangod... a hangod olyan élesen hasít a fülembé, mint a nosztalgiamozdony a nyári Balaton parton. Vidd lejjebb! Mélyíts. Megoldható, tudom, mert jártam színjatszóba, tanultunk hangképzést. És úgy általában... Legyél vampabb! Vagy tudja a tököm...

BRONI Nem tetszik a hajam?

PINTÉR *(legyint)* Ja. *(csend)* Éhes is vagyok.

BRONI Ha majd legyőzzük a kommenyista nyugalmunk ellen törőket, újból kapunk enni.

PINTÉR Kitől? Brauni, szerelmem, kitől?

BRONI Hát... Valaki csak ad enni! *(bizonytalanul)* A Párt?

PINTÉR Piacgazdaság kellene, pénz, bankok, cserekereskedelem, rendszerváltás... És nem ám fix tarifa...! Á, tök felesleges olyanról beszélnem, amit fel nem foghatsz!

BRONI Nagyon sokat magtanultam tőled. Ezt miért ne tudhatnám?

PINTÉR *(sóhajt)* Andi is hiányzik. Mérhetetlen fájdalom a hiánya...!

BRONI *(csend)* Nagyon szeretted őt?

PINTÉR Nagyon. *(könnycseppek folynak arcán)* Nem tudok beszélni róla.

BRONI Próbáld meg. *(sóhajt)* A szerelmet legyőzni nem lehet.

PINTÉR Andi... Andikám... Három éves sem volt, mikor leálltam vele az útszélén. Ki gondolta volna, hogy utoljára látom...!

BRONI *(zavartan)* Hároméves? Fura a jövő... a te jelened.

PINTÉR Harmadik generációs S8. 4 literes, V8-as benzinmotor, 520 lóerő, 4,2 másodperc százig, kombinált fogyasztás 10,2 liter százaz tempónál! Oh, az a nyolcfokozatú tiptronic sebességváltó! Alumínium váz, ezüstmetál fényezés. Automatikus parkoló-retesz funkció, 21-colos, öt hármasküllős alumíniumöntvény keréktárcsák, komfort-sportülések, steppelt díszvar-

rású bőrborítás... Négyzónás komfort automatikus légkondicionáló...
(*sír*) Nagyon hiányzik.

BRONI Szép volt, ugye?

PINTÉR Gyönyörű... Harmincmillát perkáltam érte. Eladtam a budai kérészt, anyám balatoni bungiját, panelban laktam Angyalföldön, de boldog voltam. Vele... Ott állt az ablakom alatt, reggel elindultunk, estig haza sem mentünk. Hány éjszakát töltöttünk együtt!

BRONI Visszavágysz hozzá?

PINTÉR Nincs már időgép, mert berobbant az a tökéletlen szerkezet az első alkalommal, ezért nincs visszautazás se, csak idő van, de abból rengeteg. Sosem lehetünk már egymásé. Mindegy... Szmájli, Brauni, szerelmem, dögöljünk éjjel-nappal, éhezzünk, aztán vége lesz. Majd újra kezdem, és remélem, hogy legközelebb nem merül le a Lumiám, s nem kell megállnom pont akkor, amikor te beindítod azt a vacak időbeviszarendítő gépedet.

BRONI (*sír*)

PINTÉR Ne szomorkodj! Te is tanítottál engem, nyugi. Jó tanárnéni voltál, kedves. Például ki a tököm gondolta volna, hogy letöltöttem az egész wikipédiát? És mennyi információ egy ekkora kis okoskütyüben! Észre sem vettem. Ha nem kattintgatsz eszeveszetten, még mindig Angry Birds bajnok lennék csak. (*nevet*) Műveltebb vagyok: Brauni és Lumia bébi megokosítottak.

BRONI Lumia! (*felélénkül*) Már biztos töltött a töltőt töltő!

PINTÉR Bugizzunk, Brauni, szerelmem?

BRONI (*kacéran*) Csak a bugivugi!

PINTÉR Ez már tetszik, bébi! Szaladj! És nézz rá Júliára, nem kenegeti már a kenceficédet.

BRONI Miért nem?

PINTÉR Kérdezd meg!

BRONI Nem úgy megy ez errefele. (*elszalad*)

PINTÉR Hiányzik a születésnapom is. (*nevet*) Fasz a kis sírkövem lesz: született 1992-ben, meghalt 1894-ben, élt mínusz 98 évet. Beszarok... (*felugrik*) Csessze meg! (*ijedten kap a fejéhez*) Csessze meg!

RÓZA Pintér Béla, megijesztesz!

PINTÉR Mi van, ha nem lesz még egy jövőm? Ha már meg sem születek? Hogy volt az a Denzel Washingtonos film? Meghalt, de újra élt. De azért, mert nem változott semmi. Mert a Van Damme, az átírta... De hogyan? A redvás életbe, itt minden lószar más lett, mert be nem állt a pofám!

RÓZA Az be nem, tényleg.

PINTÉR Vagy... Hé! Hogy van ez? Ha már eleve más minden, akkor... Nem is volt negyvennyolc, meg az az izé se, s a Kiegyezésnek is most kellett volna, de

nem volt! Most hogy van a logikája? Ezt utáltam mindig az időgépes filmekben is, hogy kurvára nem passzoltak a fogaskerekek.

RÓZA

Milyen kerekek?

PINTÉR

Guns 'n' Róza, én azt hiszem, ezt nagyon beszoptam. Én már rohadtul itt maradok, mert a büdös életben nem fogok visszakerülni a jövőmbé. De már nem is leszek sohatöbbet. Annyi meg egy bambi...

RÓZA

Vissza a jövőbe?

PINTÉR

(hangosan felkacag) Hogy én mekkora...! Ez a megoldás!

RÓZA

Mi van?

PINTÉR

Plutónium, Guns 'n' Róza! Tudtam én, hogy van olyan film, amiből lehet tanulni! Plutónium! *(kirohan)*

(Johanna felébreszti, majd pálinkát tölt az idegennek. Az meghúzza, s egyből az asztalra csap.)

IDEGEN

A Vatikánbú elűzött pápa emenekűt Argentínába, mer a házábó tömlőc lészen. A kommenyisták összegyűjték mindet, ki ellenük mene. Vót ott magyar is, nem egy, de száz is! Minden igazmagyar oda lészen beláncóva. Nincs is több mán. Efogyott a magyar mindahány! Láncon hót meg Deják Ferenc, Széchenyi es Wesselényi gróf, Arany János, ott szenved a tömlőc mélyín halált várván Táncsics apánk, Szemere, Eötvös, Batthyány, Erkel Ferenc. Mindenik igazmagyar a Vatikánba zárva. Mindenik... Csak én szökém meg az falán által vetvén magamat. De mér? Mongyátok meg, mér szökém meg, ha titkomat rejtenem kell ember s Isten előtt?

(Az idegen ráborul az asztalra. A semmiből előkerülő Júlia lép hozzájuk.)

JÚLIA

Most már előgem van belőled!

(Az idegen fáradt arccal felnéz.)

JÚLIA

Igen, tebelőled, nagyarcú! Ne nézzél, intézzél!

IDEGEN

Mily heves máma!

JÚLIA

Ne mézesmázoskodjál neköm! Hagyd békén a lányomat! Van neki öleg baja, nem köll még egy öreg fasztalan agymosása is! Keress magadnak hozzád illő vénasszonyt!

IDEGEN

(körülnéz)

JÚLIA

Ne nézzél! Mit nézel? Johanna, húzzál a szobába, csicsázd fel magad, aztán kurválkodjál, ami a szakmád! *(Johanna értetlenkedik)* Nem tudom kivel, és nem is érdeköl. Éhös vagyok.

PINTÉR *(berohan)* Brauni bébi, merre vagy? *(keresi tovább)*
JÚLIA *(idegennek)* Te mög ne nézzél rám úgy, ahogy! Ne nézzél rám sehogy sem, te ismőretlen idegen!
BRONI *(lélekszakadva érkezik)* Töltött! Feltöltött!
PINTÉR Brauni, szerelmem, szerezz plutóniumot!
BRONI *(szerelmesen)* Az mi? Mindegy! Szerzek.

(Johanna visítva, ugrálva örül a hírnek. Artikulátlan hangon ezt kiabálja: AC/DC!)

PINTÉR Vigadjatok, srácok!

(Megkeresi mobilján az AC/DC: Thunderstrack c. nótáját, majd a Bronislava által épített hangosító tölcészerkezetbe helyezi, s megszólal az ismert rockzene. Mindenki táncol, vígad. Egy idő után a hasas Róza előkapja trombitáját, s fújja, fújja. Csak Zoltán és Júlia nem táncikálnak. Nézik egymást vágyódva, a kilátástalanság keservével. Aztán Zoltán megindul, lassú, kimért mozdulatokkal, s Júliához lépve takarékon tartott szájszélrándítással jelzi szerelmét. Júlia nem érti. Sötét. Eltelt egy kis idő... Éjszaka van. Júlia és az idegen ülnek egymás mellet, kissé távolabb a másiktól. Egyszerre szólalnak meg.)

JÚLIA Esett, mert a háborúban mindig esik. Nők, györekek, öregek lesték az eget az erősz alól. A férfiak mind csatába möntek. Győzni és gyilkolni. A harang a delet ütötte, amikor mögjöttek az oroszok. A népünk felszabadítói. Kíéhezett, vérszomjas fiúk, és kögyetlen, vérre szomjazó férfiak. A györekeket elröjtöttük, majd némán, könnytelen szemökkel emeltük fel szoknyánkat, hogy belénk vágják vérbajtól mocskos hímtagjukat. Megtötték. Nem egyszer, nem kétször. Túléltek. Az öregeket a víztelen kútba dobták. Szalmát szórtak föjükre a száraz pajtából, és meggyújtották. Sosem hallottam még embőrt olyan hangon vonyítani, mint az öregjeinket akkor. Az oroszok nevőttek...

IDEGEN Sűrűn esett, hejszen a háborúnak jele az eső. A harang elütötte a delet, mikoron megtaláltuk a falut. A kapetyalista oroszok népét. Nők s lyányaik s aggok reszkettek a gang mélyén. A férfiak felkerekedtek a csatába. Győzésért és gyilkolásért. Daliás, hithű ifjak, és délceg, magyar férfiak ugrottak a gyermekeit elrejtő anyáknak s lyányaiknak, kiknek száraz szemeiben a fájdalom néma sikolyát láttuk, mikoron bujakórtól mocskos tagjainkat punájukba hágtuk. Túléltek az erőszakosságunkat. S azután az öregjeik következtek. A víztelen kútba hajítotánk mindahányat. Szalmát szóránk fejükre a száraz pajtából, es lángra gyújtánk azt. Úgy nyűszítének az oroszok öregjei, mint a veszett állatok kínjukban. Mi, a magyarok, kacagtunk, s húgyunkkal oltottuk a szenesedő testeket.

(Egymáshoz fordulnak.)

- JÚLIA És az egyik orosz szablyája végighasította arcomat. Megjelölte az a penge kurvaságom első napját. Eladtam testöm. Eladjam lelköm is?
- IDEGEN Nem kívánom szerelmed újra fellángolását. Hisz nem ezer gyüvék vissza. Azér gyüvék csupán, elmondani néked, hogyan léssen kő a szívem helyén. Mer nem ismersz éngem, édes. Nem vagyok már jóember. Ám egy jót még cselekednék! Hogy ha hagyod!
- JÚLIA Elmondtam most neköd, miért van kőből a szívem. Mert megösmertelek öregen, fáradtan, búsan is. De nem akarlak már! Rossz embör lettem. De nélküled, s ez jó.
- IDEGEN Maradok még. *(csend)* S aztán elmegyek. Mert te es lyányod léssen fontos nékem. S nem más.
- JÚLIA *(csend)* Mönj el! Mert te nem vagy fontos nekem. Már nem.

(Sötét. Eltelt egy kis idő... Újabb reggel van.)

- GOGOTA *(érkezik)* Elvtársak! Bús hírrel érkezém. A Párt izent, s előljárótokat mégtovábbképzésre Svejcba rendele a Kommenyista Únijó Köz es Biztonsági Szerve. Elhagyám körzetem hetekre. Ám! Nem léssen fegyelmi s fügyelmi ehajlás, mer megparancsolám, hogy addig es minden fojjék kerékvágásába! Különben dühbe jövék! *(körülnéz)* Látám ám, mily változást hozza az elmúlt egy év! De nem! Nem vezet jóra az ellenszegüléstek. Változzék vissza minden a régibe es kerékvágásba! Úgy léssen jó. No, megyek. *(Júlia szólna)* Jön az étel, a szállítmányozás már úton van. Esztek hamarist, mert a Párt nem azért van, hogy a kommenyista népe éhenvesszék!
- VONYA Főnök, én maradok, nem?
- GOLGOTA Felügyeléd a körzet fügyelmét es fegyelmét.
- VONYA Mi lenne, ha arra a néhány hétre én lennék az „Arc”?
- GOLGOTA Mije?
- VONYA Hát, ami a főnök szokott lenni, csak most én.
- GOLGOTA Csendőr léssen tennen butafejöd, nem mögbizott. Képesítésed sem lészön, hisz tanulatlan vagy!
- VONYA De nem lehetne, hogy én arcoskodok? Lecsukatok, kivégeztetek, megveretek, meg ilyenek.
- GOLGOTA Gondolkodám...

(Golgota elvtárs félrehívja Júliát, súg valamit a fülébe.)

JÚLIA *(szárazon)* Johanna! Móricot vidd fel a szobádba!
VONYA *(elsápad)* Elvtárs, Golgota elvtárs, én nem úgy gondoltam... gondolám...
izé... Rosebbit e nípeknek e! Bugris leve mindenik... Ja! Az...

(Johanna ráordít Vonyára. Golgota még jól seggbe is rúgja, így elindul utolsó útjára a dagadt csendőr.)

JÚLIA Jó lösz így? Vagy mit még? Möddig várjunk az éhhalálra?
GOLGOTA Mondám már, Juli néne, ha várásod jól telik, lesz foganatja. Én es várék,
várék, s nem jöve az, mit várék, hanem a reádöbbenésem jöve: nem éri
mög azér vernyákolni, kit a lehetőségek dús asztala nem lakat jól. Érted-
e? *(elindul)* Döntésed kényszere közeleg, Júlia! Nem menekülsz előlle.
(elrohan)

JÚLIA Döntésem kényszöre... De kit? Melyiket? Egyik már elmúlt, másik még
mög sem érintett, s a harmadik sohasem lesz! Melyik szív bírja el ezt a
terhet? *(köp egyet)* Hogy a halál rohasszon szét még ma éjjel!

(Róza súlyos hasát cipelve kimegy.)

RÓZA De baszottul régen volt már darabolás! Hozom a zsákot.

(A többiek elhelyezkednének a várakozáshoz, de egyből jön vissza Johanna és Róza.)

JOHANNA Kipurcant.

BRONI De gyors volt!

JOHANNA Nem úgy.

BRONI Hanem?

(Johanna eljátssza, ahogy Vonya Móric a lépcsőn infarktust kapott, s meghalt.)

BRONI És most?

(Johanna megrántja a vállát.)

JÚLIA Ki darabolja apróra? Kurva élet! Mindögyik helyett csak én. Mindig én!
Elögem van, hogy erre figyelök, arra figyelök, de magamra mikor? Hát
mi vagyok én, kutyaszar, disznósír, bagolyköpet? Embör vagyok. Van
szívem, van lelkem, van bánatom. Csak örömöm nincs. *(körülnéz)* Men-
jetek anyátokba, abba a kommenyista köldökzsinórral megtekert piczá-
ba! Hülyék... *(kirohan)*

BRONI (csend) Valami nem stimmel néne körül. Megturbózom a kenceficéjét, az talán segít! (kimegy)

(Pintér Béla néz bután és vágyódón fejéből. Róza telepedik mellé nagy pocakjával. Bronislava a távolból féltékenyen figyel őköt.)

RÓZA (suttogva) Pintér Béla, elment a Golgota! (csend) Hallod, csinálunk végre forradalmat? (csend) Tudtad, hogy a Golgota is akart venni ipszilont a nevébe? Csak nem engedték a hülyének, mert már amúgy is bibliai volt. A neve. Érted! Golgota... Golgotay... (csend) Vért is ivott állítólag a barom.

PINTÉR Guns 'n' Róza, mire akarsz kilyukadni?

RÓZA Semmire... izé...

PINTÉR Nem jött be a plutónium ötlet, Guns 'n' Róza.

RÓZA (csend után súgja) Rézisztansz...

PINTÉR Milyen sztansz?

RÓZA Már szerveződik. Én is beálltam közéjük. Ellenállunk!

PINTÉR Minek? Kinek?

RÓZA (súgva) Ezek tették tönkre a Magyarhont! (csend) Te tudod, milyen az?

PINTÉR Mi milyen?

RÓZA Magyaroknak lenni. Kurvára utálok már ezt a kommenyista búsvilágot!

PINTÉR Kurvára? (nevet) Tudod, milyen magyaroknak lenni?

RÓZA Honnan a faszból tudnám! Miért kérdezem szerinted?

PINTÉR Hungarikumok!

RÓZA Aha...

PINTÉR A trágárság is az. Állítólag. Csak a pinára harminchét szinonimát tudok.

RÓZA Olyan sokat? (elgondolkozik) Mit?

PINTÉR Nuni, zsuga... mindegy. Pont annyit tudok, és kész!

RÓZA (elgondolkozik) A pucára mennyi van?

PINTÉR Az mi?

RÓZA Hát a... Deres kolbász.

PINTÉR Nem számoltam. De ettől is gyönyörű a magyar nyelv. Volt egy haverom, az tíz percig tudott káromkodni ismétlés és istenkáromlás nélkül.

RÓZA Durva! Akkor jó, hogy káromkodunk?

PINTÉR Nem tudom. De élni nélküle nem lehet.

RÓZA Mondasz még ilyeneket?

PINTÉR Milyeneket?

RÓZA Hogy mitől magyar a magyar.

PINTÉR Jótól kérdezed. Ausztrál AC/DC-t hallgatok a finn mobilomon, amit Kínában raknak össze, az amerikai Facebookot használom éjjel-nappal, francia pezsgőt iszom, meg olasz bort és cseh sört, német autóban ülök,

japán tévét nézek, szlovák húst eszek perui meggyel, Spanyolba megyek nyaralni, Ausztriába síelni, argentin a kedvenc focistám, s angol a kedvenc csapatom. Így vagyok magyar. Így voltam magyar abban a jövőben, ami már nincs, gondolom, de mégis csak az az én világom, s ez a mostani az idegen. De, hogy mondjak véleményt erről is: kikúrtul faszok vagyok, már bocs, mert magyarságról, identitásról egy szó és kardvágás nélkül lemondhatok. Mert rohadt egy világból jöttem ide, de sosem gondoltam volna, hogy van annál is szánalmasabb magyarság, mint az enyém! Csodálkozol, hogy az itteni ifjú Deák Ferenc nyilvánosan elégette Kölcsey Himnuszát? Ide? Nektek? Balsors van, meg halálhörgés, siralom, kínzó rabság, csak éppen magyar nincs hozzá, aki megbűnhődne a múltat meg azt a redvás jövőt... Hajjaj, a magyar népnek ilyen zivataros százada még nem volt, s már nem is lesz, mert magyar sem maradt. Semmennyi. Az utolsó még becsukta a Vereckei hágó kapuját, oszt jónapot!

RÓZA (csend) Nekem már nem tetszik a káromkodás, mert kurvára szar, hogy ez a hungarikum. Inkább ne beszéljünk csúnyán!

PINTÉR (nevet) Jó, nem beszélünk.

RÓZA (csend) Kár, hogy nem válaszoltál!

PINTÉR Mire nem?

RÓZA Hogy milyen magyarnak lenni. Azt nem mondtad el.

PINTÉR Tudod mit jelent, hogy demagóg? Nem, mi? Pedig most az leszek. (szívére teszi a kezét) Ezt jelenti magyarnak lenni. Ilyen egyszerű.

RÓZA A szív?

PINTÉR Milyen furcsa! Ami a hétköznapiakban átlagos, szinte észre sem vehető, az távolabbról mind szépek látszik. Amitől kinyílik a bicska a zsebemben úgy általában, az hirtelenjében megdobbantja a szívemet. Sohasem voltam az Alföldön, s mégis tudom, hogy a miénk és gyönyörű. Vagy a hidak a Dunán: nem tudok szebbet elképzelni a látványuknál. Hogy utáltam mindig azt a rohadt vontatott Himnuszunkat a meccsek előtt, de patakban folytak a könnyeim, mikor Gyurta Dani nyakába akasztották az aranyat. Győztek a magyarok! És a történelmünk olyan messzire ível, hogy belegondolni is fáj, mennyi mindent élt meg ez a nép, míg eljutott a Kőröshegyi völgyhídig, pedig az aztán a valami! És a magyar nyelv! Milyen csodálatos! A káromkodással, a faszábbnál faszább ragozásával, s ha ősnyelv, ha nem, nincs ennél szebb kerek e világon kifejezni a szerelmet vagy gyűlöletet. Látod, Guns 'n' Róza, ezen sosem gondolkodtam volna el! Szeretek magyar lenni... És szívem legmélyéből feltörő fájdalommal sajnálom, hogy az az életem volt, nincs. Mi lesz ebből a világból magyarok nélkül? Mi?

(A távolabbról leskelődő Bronislava eddig bírta. Odaront hozzájuk.)

BRONI Elég volt!

PINTÉR Mi volt elég, Brauni szerelmem?

BRONI *(zaklatott)* Elég... volt...

PINTÉR Látom, nem vagy jól. Kimegyek pisálni. *(kimegy)*

RÓZA Tökre megijesztettél, Brauni. Esküszöm, majdnem megszülettem! Párten-
gedély nélkül.

BRONI Neked Bronislava vagyok! *(lehiggad)* Róza, miért akarod elvenni tőlem?

RÓZA Kit?

BRONI Bélát.

RÓZA *(nevet)* Van már nekem. A Kisbéluska. Dehogyan kell a Pintér Béla! *(nevet)* Rohadt jó: te azt hitted, le akarom nyúlni? A Pintér Bélát? *(nevet)*

BRONI Mit tegyek? Szeretem. Szeretem ébren, szeretem álmomban, ha nem
vagyok mellette, fáj a testem, a lelkem, a szívem. Magához húz, annyira
vonz, hogy legszívesebben belemásznék, végig az ereiben, a csontjaiban,
a beleiben, becsomagolnám magam az agyába, hogy halljam lüktetését a
szívéből pumpált édes vérnek! Nem kapok levegőt, ha rám néz, ha meg-
érezem a szagát, ölemet előnti a forróság, olyan nedves leszek, mint mo-
sogató után a kiskötény, a lábujjamtól a fejem búbjáig bizseregek, az
erotika olyan szintű karmikus megidézését produkálja bennem, hogy a
vaginális elitkultúra jambikus velőtrázó sikolyát hallom az agyalapom-
ban. Ááá... *(sikongat, szinte átéli az orgazmust)*

RÓZA Húha!

BRONI *(liheg)* Bocsánat, túlhevültem.

RÓZA Hiszen te még sohasem... *(mutatja a szexelést)*

BRONI Aztán mégis átéltem. *(piheg)* Már egészen hiányzik...

RÓZA Nem látsz bele?

BRONI Bélába? Nem.

RÓZA Fura. Pedig könnyű.

BRONI Belelátni?

RÓZA Aha.

BRONI Jó lenne!

RÓZA Figyelj!

(Róza felemeli kezét Johanna felé. Johanna egyből hipnotikus állapotba kerül, s tisztán, érthetően beszélni kezd.)

JOHANNA Kislány vagyok, s az maradok már mindörökké. Mert hallom a hangját, az édesapám mély, férfias, karcos, csendes hangját, ahogy meséli nekem a cigánykislány meséjét, akit eladott az édesapja, pedig szerette őt, de nem tehetett ellene, mert viszi az Ördög... Ezt a mesét hallom magam-

ban azóta is, mindig, mindig, s hiába, hogy torkomat megvágta a kommenyista Golgota, nekem már nem kell beszélnem, mert nem akarok beszélni, csak hallanám újra az édesapámat, a meséjének befejezését, s odabújnék hozzá, hogy engedjen végre felnőttnek lenni! De nincs már édesapám, s én maradok kislány mindörökké...

(Majd folytatja játékát az idegennel, aki továbbra sem mozdul, csak egy kövér könnycsepp pereg le arcán.)

RÓZA Na?
BRONI Így kell?
RÓZA Aha. Majd próbáld ki! *(elfancsalodik)* Jaj, de éhes vagyok!
BRONI Milyen mesét mondott Johanna?
RÓZA Hegedűset.
BRONI Szólni kéne Juli nénének! Hol lehet? Mindegy... *(suttogva)* Róza! Szerinted lesz változás?
RÓZA Lesz.
BRONI De hogyan?
RÓZA *(súgja)* Rézisztansz...
BRONI *(nagyon bénán kacsint)* Ja, tényleg! Hupsz! *(elhalkul)* A titok, ugye?

(Pintér Béla érkezik egy hatalmas sült hallal.)

PINTÉR Ki éhes, kutyaütők?

(Mindenki ráveti magát a finom étekre. Csámcsogva eszik, egy pillanat múlva csak a szálkás csontváz marad. Róza valamit rág: kivesz a szájából egy gyűrűt.)

RÓZA Béluskám gyűrűje! Egy éve dobtam a patakba. S most visszajött. Megáll az eszem! *(hasához kap)* Jaj! Mi ez?

(Patakban folyik el a magzatvíze. Zoltán, aki eddig némán ült a távoli asztalánál, az undortól ájultan zuhan le a földre.)

BRONI Juli néne! Rózaból folyik a patak!
PINTÉR Hol van Júlia?
RÓZA Szétszakadok! Béluska, bazdmeg...!

(Sötét. Csend, majd gyereksírás. Eltelt egy kis idő... Reggel van. A rémült, zokogó Zoltán hozza karjaiban az alélt Juliát, kinek ruhája, kezei, arca csupa vér. Néha a földre ejti, majd ráfekteti az asztalra.)

ZOLTÁN Meghalt! Meghalt Júlia! Miért? Miért? Miért?

(Zoltán nekiugrik az idegennek, üti-vágja, de az sokkal erősebb nála. Végül Zoltán szétvert fejjel hever a földön. Az idegen visszaül asztalához.)

IDEGEN Üjjél le mellém, Zoltán ecsém! Jer, üjjél, ide je!

(Zoltán durcás arccal törölgeti sebeit, de leül.)

IDEGEN Zoltán ecsém, mért engem bántasz? Mért? Hejszen szeretlek tégedet! Úgy e, mint édes egy fíjjamat. Mer gyerek vagy még, fíjjam, eszetlen gyerek. S én magam atyád lehetnék. Mer apának lenni, oh, azt beh vágyom! Elvette életemet e háború. Harcoltam, raboskodtam, s mi lészen fizetsége? Az idő elmúlása. Tudnád a titkomat, nem néznél reám ily ordas tekintetteddel. Úgy néznél reám, mint akit becsülsz. *(csend)* És más! Zoltán ecsém, ne írjjá a semmijért, vagy írjjá, de akkor ujjat, ami költői. Ha szerelmest, akkor ujjan szerelmest, hogy kicsorog a könnye az embernek! Ha forradalamit, akkor ujjan lelkendezvést, mitől megindula a halott is! Esmertem atyádat. A vót a költő! Dehogy mene el messzi Amerikába! Dehogy hagyá el feleségit, a te jóanyádat! Harcola az szabadságér, ami veszendőbe megyen a kisebbség elgyöngülése okán. Mer a többség, az nem akará ezt. Így megyen veszendőbe és felejtésbe a magyarok öntudata! Ne ellenem harcojjá! A szabadságért! Tán még nem kése el annak felélesztése! Tán még elgyühet a!

ZOLTÁN Elgyühet...? *(zokog)* Meghalt Júlia!

IDEGEN Dehogy! Bekómát csupán, nagy szüve van néki, ne temesd! *(egy papírfecnit szed elő gatyájából)* Itten e. Atyád írja. Utolsó erejével is hitte még, hogy hazajöve a rácsos Vatyikánbó. Aztán meghalék. Fapriccsen s pokróc közibe. Ejh, nem így tervezé. Nem ezt képzelé el haláli órájának. Itten e, olvasd! *(iszik)*

(Zoltán motyogva, alig érthetően olvassa el apja versét. Könny szökik szemeibe.)

ZOLTÁN „Itt minálunk nem is hajnallik még, holott máshol már a nap úgy ragyog. De semmi kincsért s hírért a világon el nem hagynám én szülőföldemet, mert szeretem, hón szeretem, imádom gyalázatában is nemzetemet...!” *(felnéz az idegenre)* Köszönöm.

(Az idegen bólint, iszik, majd az asztalra borul. A többiek eddig néma csendben figyelték a két férfit, kivéve Johannát, aki néma fájdalommal állt a távolban, könnyei

mögül gyászolva anyját. Júlia megmozdul. Róza - akinek hasán lóg a csecsemő Béluska - veszi észre.)

RÓZA Szerintem lélegzik.
ZOLTÁN *(leborul Júliára)* Júliám!

(Júlia böfög egy hatalmasat, majd felül.)

RÓZA Azt a kurva élet, már bocsásson meg a hungarikumok gyártója, de ez meg mi a szentszar?
BRONI *(szagol)* Elég büdös.
RÓZA Gyufa?
ZOLTÁN Júliám!
RÓZA De akkor kinek a vére ez?
JÚLIA A Vonyáé, kié lenne! Én daraboltam föl, nem? Én csinállok mindent, mintha a világnépeinek összanyja lönnék! Mert nem vagyok az. *(felugrik)* Hagyjál, te szarfaszú! Gyufa, igen! Megittam az összest. És? Nem jött össze. Máskor majd jobban mögölöm magamat. Nem akarok élni ebben a világban. Nem köllök senkinek, de mindenkinek köllök. Nem akarok választani! Nem tudok választani! Ki érti ezt? Én nem. Hagyjatok békén! *(böfögve kirohan)*

(Johanna érthetetlenül mond valamit: azt hittem meghalt, zokogtam miatta, erre rám se néz! - valami ilyesmit, majd elrohan.)

RÓZA Durva, mi?

(Pintér Béla megsimogatja a kis Béluskát.)

PINTÉR Jól vagytok, Guns 'n' Róza?
RÓZA Eszik, alszik. Egy mukkot se szól. Csak a gyűrűmmel játszik, meg Juli néne nyakláncával.
PINTÉR Kohn Béluska, szereted az aranyat?
BRONI Pintér Béla! Nem maradhat így tovább!
PINTÉR Mi nem?
BRONI A... A... Az életünk! Csináljuk vissza olyanra, amilyenek te ismered!
PINTÉR Olyanra? Hogyan?
RÓZA Varázslattal.
PINTÉR Varázslattal?
BRONI Ühüm!
PINTÉR Hááát...

RÓZA Azzal nem megy, mi? Gondoltam.

BRONI Csak úgy lehet, ha mindenki akarja. Hány ezer paraszt és munkás figyelt rád eddig is, Pintér Béla!

PINTÉR Ja. Mert akkora nagy arc vagyok, s rohadt jól tudom előadni a hatalmas nagy semmit! Durván nyomom sztendápban az összes Cobra11 epizódot. Főleg a mercis részeket. Mondjuk a C350 nem egy S8...

BRONI De hallgatnak rád, és ez a lényeg! Folytasd az ige hirdetését! Legyél akkorra nagy hős, mint Semir!

PINTÉR Inkább Ben. Ben Jäger. Semir túlságosan kurta.

BRONI Mindegy! De elsöpörhetjük ezt az élhetetlen antikommenyista világot.

PINTÉR És? Mi jön helyette?

BRONI Rendes, szerethető kommenyista világ.

PINTÉR Csak azt tudod elképzelni? Kommenyizmust?

BRONI Csak azt. Mi mást?

PINTÉR Brauni, szerelmem, olyan még...

(Bronislava a Rózától tanult mozdulattal beleles Pintér Bélába. Misztikus jelenet! A két szerelmes egymásra csavarodva táncol, csókolják egymást, nyögnek, visítanak, enyelegnek. Majd hirtelen minden visszaáll eredetibe. De Bronislava innentől pajkos mosollyal nézi Pintér Bélát.)

PINTÉR ... olyan még nem volt a világtörténelemben, hogy bármelyik izmus, de leginkább a kommenyizmus elérte volna célját. Mert az alaptézise - figyeled, milyen szavakat mondok? -, szóval az alaptézise, teóriája, az annyira képtelenségekre épül, valami olyan elcseszett lehetetlenségeket akar megvalósítani, mint a tökéletesen szimmetrikus, körteívű dudák, vagy a redő nélkül összehajtogatott hosszú ujjú ing, vagy a 3,2 literes fogyasztás százon... Mert ilyen nincs, nem létezett sosem, és nem is létezhet. Valakinek kipattant az agyából, elképzelte, hogy milyen lenne, majd kirakta legóból, de élő, gondolkodó, vagy éppen seggbuta emberekkel már nem úgy működik. Nincs! Nem lesz sose egyenlőség, testvériség, arról meg aztán ki mer álmodozni, hogy létezik össznépi világszabadság? Az em-be-ri-té-nye-ző! Mert, tudod, Brauni, szerelmem, a világ közepe az ember. És abból rengeteg van, emberből, s ha minden világközepébe fúrnánk egy lyukat, akkor szita lenne ebből a Földből. Megalkuvás, ármány, hatalomvágy kell ahhoz, hogy valamiből valami más legyen. *(csend)* Értitek?

RÓZA Én nem.

BRONI Most azt mondtad el, hogy ez az egész, amiben hittünk, egy utópia?

PINTÉR Jó szó, mi?

BRONI Az. De ez most mellbe vágott... *(suttogva)* Tudom, hogy szerelemmel szeretsz...

PINTÉR Tessék?

BRONI *(szerelemmel)* Béla... *(zavartan)* Már értelek, Pintér Béla. Azt hiszem... De figyelj rám! Ha nem tudlak motiválni - ez az egyik kedvenc új szavam! -, szóval, ha nem tudlak rávenni az én jelenemmel, akkor hunyd be a szemed, gondolj a te világodra, akard, hogy minden lélegzetvételed oda repítsen! Csináld!

(Pintér Béla csinálja. Lepereg előtte eddigi élete: képek, hangok, illatok. A jövőbeli, ami a múlt. Jó, kicsit bonyolult ez! - ezt az író mondja, nem más. Azt kell elképzelni, ahogy „abban” a híres tévéreklámban a főhős előtt lepereg az élete. Csak itt most a XXI. század jellegzetes képei, hangjai villannak fel.)

BRONI Láttad?

PINTÉR *(alig kap levegőt)* Láttam. *(Vonyít, visít, rohangál föl s alá)* Jaj, de hiányzik! *(toporzékol)* Jaj, de hiányzik! Igazad van, Brauni, szerelmem, az nem lehet, hogy a történelem ne forduljon vissza eredetibe! Milyen getva életnek hittem én azt! De ki gondolná, hogy lehet még annál is rosszabb? Ki? Mert ez az élet, ez annyira ótvar, annyira kilátástalan, hogy nem maradhat így! Oh, ott mindennek megvan a helye. A melósok az irodákban, a pénz a bankokban, a Pápa a Vatikánban, a kaja a mulatokban, a kutyaszar a járdán, a haverok a neten, a világ a tévében! Oh, Amerika, Hollywood, EU, horvát tengerpart... Nehogy már az oroszok legyenek a jók! Nehogy már! Oda kell szólni a világ elnökeinek, hogy üljenek le egymással, s beszéljék át ezt a kanyart!

BRONI Mi?

RÓZA Mi?

PINTÉR *(csend)* Nem így szokott lenni? A főmuftik összeülnek, jön egy válság, vagy egy háború, végigfut egy vírus az összes PC-n, aztán minden rendben. A történelem hamisítható, nem? Főleg Facebook nélkül. Ki tudja meg? Senki!

BRONI Nem tudom... Még nem értelek kristálytisztán, de tetszel nagyon!

RÓZA Ez most, amit mondtál, ez... Miről beszéltél?

PINTÉR *(ideges)* Jár az agyam. *(csend)* Jó! Forradalom kell ide! Csináljunk forradalmat, az mindig beindít valamit. Ki kell pucolni az összes kommenyistát, mert ha egy is marad, akkor minden megy tovább, csak a neve lesz más!

BRONI De miért bánthanál minden kommenyistát? A jók maradhatnak.

PINTÉR Brauni, szerelmem, nem figyelsz rám? Nem hallottad miről papoltam az elmúlt félórában?

BRONI *(huncutul)* Nem figyeltem mindenre.

PINTÉR Egy sem maradhat!

BRONI De a kommenyizmus az alapja a világmindenségnek!

PINTÉR Én feladom...! Látom, baromira teletömték azt az okos polák fejed.

BRONI Van jobb nála?

PINTÉR A kommenyizmusnál? Persze, hogy van. Csak ez a nép valamiért nem tud elszakadni tőle. Én aztán tudom, mert apám, anyám abban nőtt fel, de még én is belekóstolok néha...

BRONI De ha jó nekünk!

PINTÉR Tényleg? Hadd kérdezzek néhányat: mit mond neked az a szó, hogy országhatár? Vagy nemzetiszín zászló, címer, kokárda, és hallottál már olyanról, hogy a magyar helyesírás szabályai? És tudsz esetleg arról, hogy lenne ezer forintos bankó, mondjuk Marx vagy Engels szőrös képével? Nem, mert nincs. Egyik sem! Én sokat tanultam erről, volt, hogy egy évet kétszer is kijártam, ezért hidd el, Brauni, szerelmem, ez a ti kommenyizmusotok a lehető legrosszabb konstrukció, amihez képest a Kádár rendszer maga volt a kánaán. *(röhög)* Jézusom, ha apám ezt hallaná, hogy én a kádárizmust dicsőítem! De még Rákosi pajtás is egy kedves panziótulaj volt a Balatonnál, ha összevetem ezzel a Damó-Golgota-féle mit-tudom-én-miféle húggyal!

BRONI A kommenyista Únijó nem jó?

PINTÉR Brauni, szerelmem, képzeld el, hogy ez egy nagy rakás bűzösen füstölgő trágya!

BRONI Hiszen tisztelet és egyenlőség az alapja életünknek.

PINTÉR Lárifári! Olyan nincs!

BRONI Hogy-hogy?

PINTÉR Brauni, szerelmem! Szerinted... Szerinted milyen nemzet az, amelyik ki sem meri mondani identitásának legalapabb alap alapját: magyar! Magyar! Magyar, magyar, magyar...

BRONI Pintér Béla! Tudod mit? Hiszek neked. Meg kell csinálni!

PINTÉR Igen, Brauni, szerelmem.

BRONI Mindig ezt mondd... Szerelmem! *(sír)* De mikor mondd már úgy, hogy SZERELMEM... *(elrohan)*

RÓZA *(csend)* De hogyan? Hogyan lehetne visszakanyarítani? És lehetne úgy, hogy még nekem is legyen egy iPodom? Vagy az már sok? És mi legyen az első akciónk?

PINTÉR Mi van Braunival?

RÓZA Szerelmes! Belédzúgott. Mi legyen az első?

PINTÉR Az első a... Belém?

RÓZA Nem látod, hogy néz rád? Neked nem jön be?

PINTÉR Tetszik. Szép, okos feje van. Pfú, nagyon szép! Még a nyelve is...

RÓZA Hahó! Akkor mi lesz az első odacsapásunk?

PINTÉR Nos... Elsőként Golgotát kell likvidálnunk.

RÓZA Itt sincs!

PINTÉR De visszajön.

RÓZA De őt ki lehet nyírni? Nem úgy van, hogy a kommenyista vezérek ölhetetlenek? Vagy mi?

PINTÉR Valamit kitalálunk. Szerintem megoldom. Talán...!

RÓZA De nincs fegyverünk! Se ágyút, karabélyt, puskát nem tartunk a háznál.

PINTÉR Kard? *(eszébe jut valami)* Vagy még a kés jöhet számításba. Bazinagy, véresen csillogó kés. Olyan éles, krokodilnyúzó kés. A kés azért jó, mert csendes fegyver. És minél kevesebb a zaj, annál elégedettebb a raj. Tökön szúrjuk őket, mi aztán nem cicózunk. Puska a nyomiknak, kés a profiknak.⁴

RÓZA Nem cicózunk? *(bizonytalanul)* Az jó. *(lelkesen)* És hogy lesz aztán?

PINTÉR Lesz egy nagy háború hamarosan. Lehet, hogy mi már nem élünk akkor, sőt biztosan nem, de az a mi feladatunk, hogy megértessük a kommenyista világ embereivel, hogy vissza kell csinálni eredetibe ezt az életet, de legfőképpen, hogy a kommenyista világ emberei ne akarjanak még kommenyista emberek lenni! S ha megértették, akkor a vezetőkön múlik, hogy mernek-e egy akkorát hazudni, amitől ez a múlt semmissé lesz, s átírják olyanra a történelmet, amit én ismerek. Mert meg lehet csinálni! Az emberek annyira buták, annyira bárányok, hogy észre sem veszik, ha valamit másképpen mesélünk el a múltjukból. Csak azt a néhány gondolkodót kell rávenni, hogy tartsa a száját. Valószínűleg ez sokba fog kerülni, de inkább fizessen a világ, mint hogy beledögöljön ebbe a szarságba! Így segítek én: megírom ezt a fél évszázadot. Az igazat írom, azt az igazat, amit megtanultam az iskolában... amit a Lumiából ki lehet másolni. S elfelejtjük ezt az időkanyart. Mintha sosem lett volna!

RÓZA Nem értem, de kafa! És iPod akkor nem lesz már életemben? Nem baj. Majd Béluska, vagy a fiai kapnak belőle. Ugye?

PINTÉR Kohn Béluskára, az ifjabbra, nagy feladat vár. Benne lesz a történelemkönyvekben, hidd el, Róza!

RÓZA Az jó. Megyek, megszoptatom. Vagy akarod látni?

PINTÉR Kösz, inkább nem. *(kirohan)*

(Az idegen felül, iszik. Róza közben szoptat, de háta mögött lesi, mit is mond amaz.)

IDEGEN Csecsszopók álnok jövője... A történelem írása nem hatalmi játszma léssen, hisz a világ menése előre az emberek sokaságának szenvedése,

⁴ részlet 'A Ravasz, az Agy és két füstölő puskacsó' c. filmből

örüme, bánata... Milliók története a történelem. Megírom a magamét, megírom hamarost. Hősnek születék, s emberként halék. Fordítám inkább e rendjét a sorsnak! *(iszik)*

(Bronislava komoly arccal áll Pintér Béla mögött, nagyon készül valamit elmondani. Az idegen feszülten figyel, végig hallgatja őket.)

BRONI Pintér Béla, valamit el kell mondanom.

PINTÉR Brauni, nagyon lelkes vagyok! Sosem gondoltam volna a taxiban ücsörögve, hogy egyszer még történelmet alakító valaki lesz belőlem. Kár, hogy erről senki sem hall majd: tényleg tudok alkalmazkodni minden körülményhez! A cél a lényeg! Hogy van egy eszme, amiért harcolhatok... Azért, hogy legyenek magyarok, akik úgy utálják egymást, mint senki más ezen a világon, de mégis szerethetőek! Szerethetőbbek, mint ti, már bocsáss meg, de ez a nem-akarok-változtatni-mert-birka-vagyok hozzáállás, ez mindennek a legalja! Nem lehet feladni egy ezeréves identitást! Nem és kész!

BRONI Pintér Béla, tudom, hogy kicsi az esélye, hogy mindez sikerüljön. Én is lelkes vagyok, de tudom, hogy a nagydolgozások csak elvéve valósulnak meg. Sok találmányomat elbuktam a vége előtt nem sokkal, pedig tökéletesnek tűntek. Juli néne orosz vágta sebét akartam eltüntetni arcáról, erre fiatal lányka lett belőle. Nem úgy akartam, mégis ez sikerült. *(elgondolkozik)* Bár mostanában nem kenegeti magát a kenceficével. Érdekes... *(Pintér Bélának)* És sorolhatnám még az összeset! *(csend)* Pintér Béla, te akkor sem maradhatsz itt! Megcsináltam az időbeviszarepítő gőzhajtású gépet neked. Csak egyszer indul el, s csak egy valakit szállíthat az időben. Te leszel az.

PINTÉR Mégis bejött a plutónium?

BRONI Az nem.

PINTÉR Hanem?

BRONI A csillagkapu. A Pilisből. Az jó ötlet volt.

PINTÉR Tudtam!

BRONI Mindegy. Írd be az évet, hónapot, napot, s repülj vissza oda, ahonnan jöttél! *(elérzékenyül)* Hagyd itt a Lumiádat, s menj haza! Téged vár valaki a világodban. *(sírva)* Mi majd végigcsináljuk az álmodat. Az idegen segít, hiszen ezt jósolta Róza is. Bár a hitem belé odaveszett kissé: iszik vagy alszik. Ilyen egy hős?

PINTÉR Az az évszám, hónap és nap más beütésére vár immár. Brauni, szerelmem, kedves tóled ez az aggodás, de hidd el, egyre inkább kezdem megérteni, hogy nem volt véletlen az idejövetelem. Hiányzik még a jelenem,

de valahogy azt kezdem érezni, hogy én itt vagyok otthon. Érted? És nem vár rám senki. *(megcsókolja)* Csak Andi.

BRONI *(sírva)* El kell menned, Pintér Béla! El kell menned! *(kiszalad)*

ZOLTÁN Jön a forradalom, Pintér Béla?

PINTÉR Elkerülhetetlennek tűnik! Nem örülök neki felhőtlenül. Elemezhetném a világot, a társadalom bajait, hogy a szemét elönti a Földet... Használhatnék nagy szavakat, de nem szeretnék. Jobb, ha nem ítélkezünk semmi és senki felett. Saját magunkat figyeljük, és saját magunkból induljunk ki! Nem tudunk örök érvényű bölcsességeket megfogalmazni, csak meglehetősen pontos tükröt tartani.

ZOLTÁN Ha ezt megérteném, most félnék, ugye?

PINTÉR Ezek nem az én szavaim. De, gondoltam, jól passzolnának ide.

ZOLTÁN Miért?

PINTÉR Mit tudom én! Fogalmam sincs.

ZOLTÁN Szerintem megtanultam írni. Lírát.

PINTÉR Az jó. Még a végén sokra viszed te is!

ZOLTÁN Ja. De kinek a sorait idézted?

PINTÉR Nem tök mindegy? Drámai a helyzet, nem kell mindent megmagyarázni Valaki úgyis lesz, aki megérti, a többség meg le van ejtve! Nem fogok úgy a halálba menni, hogy nem mondok valami baromi nagy okosságot! Mindig is egy egyszerű alkalmazott voltam, mondjuk abból a legjobb. De most nagyon úgy tűnik, hogy valaminek az élére kell állnom! Pontosabban valaki mögé kell felsorakoznom, de az első sorba. S oda nem elég az én szegényes szókinccsem. Oda több kell.

ZOLTÁN Amikor azt mondd, hogy a szemét elönti a Földet, arra gondolsz, hogy a szemét önti el a Földet, vagy a szemét emberek, gondolatok?

PINTÉR *(csend)* Melyik hangzik jobban?

ZOLTÁN Jelen esetben a második variáció.

(Az idegen végighallgatta őket. Elszántan bólogat, majd visszaborul az asztalra. Pintér Béla odalép hozzá, s felébreszti.)

PINTÉR Idegen! Te világmegváltó vezérke! Ébredj!

IDEGEN Mikoron Táncsics apánk megérté, hogy e kommenyista erkölcs mily fertő, forradalmat szüle, s én beállék mögéje. Harcoltunk az igazunkért, hogy legyen újra hite s neve e nemzetnek. Ám a Párt leveré forradalminkat, s a Vatikán tömlőcébe zára valahányunkat. S ott rájövék, hogy nem az eszme számít, nem a tömeg, a nép, hanem az ember. A sok-sok ember, kiknek élte van, múltja, jövője. Nékem ez veszett el: a jövőm. Nincs más vágyam, csak a múltamat letisztázni, fényesre simítani, csókkal megpecsételni, s elmúlni véle.

PINTÉR Ember, mi van veled? Nem hallod, hogy ebben a házban mindenki tőled várja a megváltást? Én is hiszek benned. Pedig nehéz ám! De neked van még jövőd. S tudod miért? *(elakad)* Tudod, miért vagy fontos ezeknek az embereknek? *(keresi a szavakat)* Mert te vagy... az egyetlen tisztalelkű közöttük. Te vagy... Te vagy az utolsó magyar!

(Az idegen feláll komoly arccal. Felemeli a pohár pálinkát, de már nem issza meg. Gondterhelt arccal kísétál a kocsmából. Pintér Béla elégedetten néz utána.)

PINTÉR Hiába, a nagy szavaknak ereje van. *(gúnyosan)* Utolsó magyar! És elhiszi a barom! Ki hallott már ilyet? Első sem volt. Ősmagyar. Akkor hogyan lehetne utolsó? A legendás igazmagyar, mi? Lettünk, vagyunk, maradunk. Magyarok... Megmaradunk? *(kimegy)*

(Johanna ül le, kis bőröndjét leteszi maga mellé. Pálinkát tölt, iszik. Zoltán ül le mellette nagy sóhajtással. Ám észreveszi a bőröndöt.)

ZOLTÁN Hová indulsz?

JOHANNA *(int a távolba)*

ZOLTÁN Johanna. Tudom, hogy fájdalomban nálad gazdagabb nincs... Na jó, ez túl költői volt, bocsáss meg! *(csend)* Szeretem édesanyádat! Csapd le fejem, darabold miszlikbe testem, de akkor is kimondom: szerelemmel szeretem Júliát! De hol van? Bújkál előlem? Segítsél! Olyan erőd van, s mégis oly gyermeki, kedves, segíteni vágyó tekinteted. Tudod, még az is zavar, hogy Júlia, a te édesanyád, másnak is szívecskéje. A gaz Golgota is akarja, a helyemen terpeszkedő idegen is akarja... Én gyenge vagyok. Nem tudom legyőzni egyiket sem. Pedig tudom, hogy tiszta szerelemmel csak én szeretem őt! *(csend)* Megértesz? *(Johanna szólna)* Ne szólj inkább! Nem szép a hangod. Ez egy drámai pillanat, ne tegyük tönkre felhasználó hörgéssel! Bocs...

(Johanna kedvesen megsimogatja Zoltánt, majd elrohan. Zoltán filozófálgat. Pintér Béla közben visszajött egy nagy csomaggal: régi, taxis ruhát rejti a pakk. Érdeklődve hallgatja a kisköltőt, miközben átöltözik régi, eredeti ruhájába: készül az utolsó leszámolásra.)

ZOLTÁN Szétfolyó egzisztenciám cián rágja szét,
esszét regélhetnék arról, mi a jó és szép,
mert messziről megkerült makacsságom miatt,
mert forrófejűség és rebelség lett lelkemben a divat.
Egy díva fűt fel engem, e líra nem maradhat kussban,

százszor szólok szépen, szerelemmel felitatott tusban:
Félőrült fejemben felőröl a feléd fordított hit. Vese
keményen dolgozik, mert az alkohol lett hitvese.
Gyere, ölelj át, hitegess, majd szaladj el, integess,
hogy kívánjalak, mint ételt, ha belém vág a kaja-flash.
Vágyam, hogy fojts meg, mint a nikotin, mint a guillotine, úgy zárd
be a testemet, lágyítsd meg a szívemet, palatalizáld!
Palota a kaloda, hiába a tanoda,
ha a szellemem nem tart oda, ahol a'
beteljesedhetne.
Az okos más kárán tanul, a hülye sajátján,
Zoltán még azon se, keserv van a száján.
Folyton kísért a sátán átokkal, balszerencsével,
szerencsétlen vagyok, mert ellenem érvel
a minden, mert megtámadtam mindent,
hiszen ha mondhatok nemet, miért is mondanék igent?
Ingem tűrtem ingerülten könyékig és szavaltam,
hogy ifjúságom örök legyen, végtelen, halhatatlan,
de egyedül a harcban, én a vézna, béna
nem vagyok más csak saját apám árnyéka.
Alkotnék veled molekulát, mint két kicsi atom...
Tekinteted dallam, melytől megszólal a lantom...⁵

(Bronislava is megjelenik. Könnyes szemmel, dögös, fekete ruhába öltözve búcsúzik Pintér Bélától. Ám a taxis elérzékenyül: a szerelemnek nem lehet útját állni! Megjegyzés: a kevésbé fantáziadús olvasóknak üzeni az író, hogy ezen sorok alatt szép zene szól, a verselők énekelve adják tovább a szavakat, a háttérben színes látvány, afféle hollywoodi hangulat uralkodik. Egy szóval jellemezve: giccses!)

BRONI A hajnallal érkezem én is, szavaid ízét kóstolgom,
Repülünk együtt a múltó idóvel, te vagy most minden gondolatom.
PINTÉR Ilyen az ember, esendő, keres, megtalál, elveszít.
Megpendíti azt a híres húrt, amit egyikünk néha túlfeszít.
EGYÜTT Oly jó volt rád találni,
Veled nevetni, zokogva átölelni,
Szívből szeretni. Nélküled,
Nélküled, élni nem lehet!
Úgy, mint két galamb,
Felhók fölött repülni,

⁵ Miklós Máté verse

Tengerbe mély sóhajjal együtt merülni. Nélküled,
Nélküled, az élet tovább nem mehet!

PINTÉR De az eldöntött ellen lehet-e tenni?

BRONI Karmold belém, hogy te is tudod:
Te vagy az, kiért meghalni tudnék,

PINTÉR Érted születtem, érted vagyok.

BRONI Hangod dallamát még hallom, bőröd illatát még érzem.
Nem, te nem vagy itt, te eltűntél, egyedül sírok a sötétben.

EGYÜTT Oly jó volt rád találni,
Veled nevetni, zokogva átölelni,
Szívből szeretni. Nélküled,
Nélküled, élni nem lehet!
Úgy, mint két galamb,
Felhők fölött repülni,
Tengerbe mély sóhajjal együtt merülni. Nélküled,
Nélküled, az élet tovább nem mehet!

(Bronislava szerelmesen bújik Pintér Bélához. Ám hirtelen megtörik az idill varázsa: belép Golgota elvtárs.)

GOLGOTA Édes otthon! Meggyüvök. *(feszült csend)* Hát a cegányok nem húzzák-e a nótát érkezésemre? Ej-ej, látám, nem valék jóhatásra távollétem.

(Pintér Béla elengedi Bronislavát, érzi, hogy most neki kellene rontania Golgota elvtársnak. Nagyokat nyel, mert kissé fél. Aztán már nagyon fél, s kisebbeket nyel. Megöleli újra a lányt, inkább nem mozdul. Zoltán próbál megbújni a háttérben.)

PINTÉR *(súgva)* Brauni, szerelmem, igazából nem vagyok titkosügynök, az a Jason Statham.

BRONI *(súgva)* Tudom, hogy nem vagy. Nem baj.

PINTÉR *(súgva)* De leszek hős, ha akarod!

BRONI *(súgva)* Maradj itt, mellettem! Szép a szemed, elég az is.

(Pintér Béla Szerencséjére Johanna lép Golgota elvtárshoz, majd csábosan magával húzza, s felviszi a szobájába.)

GOLGOTA Na vígre! Mán a te öled hijányzott csak a sorbó!

(Johanna még visszakacsint Zoltánra.)

RÓZA (csend) Elvitte szobára! Bronislava, sikerül neki? Jaj, rosszul vagyok. De mindjárt kiderül. Gyors menet lesz, az tuti!

(Idegesen várják a fejleményeket. Zoltán szokásához híven elájulna, de most tartja magát! Kis idő múlva jön Johanna, de keservesen rázza a fejét. Szomorúan tölt magának pálinkát. Senki sem szól. Róza felrohan a szobába.)

ZOLTÁN (nagyon halkán) Hiszek magamban, hiszek a hazámban, hiszek költői apám örökségében, megteszem, mit kíván e nemzet, ha kell, meghalok, mert ha másért nem, elmúlásomért megszeret majd kedvesem.

PINTÉR Zoltán, mit motyogsz?

ZOLTÁN Harcolni akarok!

BRONI Pintér Béla, menned kell! A gép készen áll!

PINTÉR Maradok, Brauni, szerelmem! Úgy döntöttem.

BRONI Tényleg?

PINTÉR (csend) Ketten nem férünk be?

(Érkezik Golgota elvtárs. Láthatóan össze-vissza van kaszabolva, kötések borítják testét, kezét, fejét. Mögötte jön Róza, kezeivel jelzi: nem értem, hogyan élhette túl!)

GOLGOTA Mily vadmecka e Johanna!

(Golgota elvtárs látja, hogy milyen ellenséges a hangulat. Pintér Béla lép elé, próbál határozott maradni, de be van tojva, s nem kicsit, ezért inkább visszalép Bronislava szoknyája mellé.)

GOLGOTA Fortyog-e a korcsma! Tán összedugátok fejitek s elleném szervezkedétek? Beh szép tekintetek csillogák ostoba fejiteken! Csupán csak azt felejtik el e népek, hogy Svejcből érkezém, a Kommenyista Únijó Köz es Biztonsági Szerve általa kiképeztetvén erkölcsre es lógikára!

(Előveszi pártkönyvét.)

GOLGOTA Pártkönyvim jelzé, mily hatalmas es vagyok. Mert éngem megvéde a Párt s az erkölcs. Az erő vélem van.

(Leteszi az asztalra pártkönyvét.)

GOLGOTA Harcúnyi szándékszik vélem tán e még valaki? Légyen! Na? Gyöttök-e nékem leteperni éngem? Üttök-e képembe? Ne féjjetek! Győz ki győz! S léssen akkor béke. No?

(Pintér Béla nagy levegőt vesz, már indulna, hogy kiálljon Golgota elvtárs ellen, amikor belép az idegen. Frissen borotválva, szépen vasalt ruhájában.)

IDEGEN Golgota!

GOLGOTA *(csend)* Te vagy-e?

IDEGEN Én-e.

GOLGOTA Kettőn áll a vásár, komám. Ám csak egyé léssen fijja.

IDEGEN Véged van.

GOLGOTA No! Táncsics bitang gazembere felélede hosszi álmából? Tán nem kéne harcúnyi az ellen, kit a Párt Svejcbá járata kiképzeni lógikáját s elméjét!

(Párbaj. Feszülten figyel a közönség. Bronislava azóta sem engedte el Pintér Bélát. Golgota és az idegen először méregetik egymást, körbe-körbe, mint a kakasok. majd néha odacsapnak a másiknak: az idegen ereje mit sem ér Golgotáéval szemben. Veszni látszik a párbaj.)

IDEGEN Elvágtad kisleányom torkát, te szareMBER! Nem azzal állsz szembe, ki forradalmi hevülettel pusztítaná a Pártod s Únijód! Nem azzal állsz szemben, Golgota. Az elvágott torkú lány aptya szemébe nézel utolsó nézéseddel.

GOLGOTA No!

(Az idegen belefog a mesébe, amit apaként sohasem fejezhetett be lánya ágya mellett ülve. Közben le nem veszi tekintetét Golgotáról! Johanna keserves, mégis felszabadult zokogással hallgatja az idegent: visszatért az apja, hogy ő felnőtt lehessen végre!)

IDEGEN Ott tartottam mesémbe, édes kicsi lányom, hogy a cegánymuzsikus így szóla leányának, mikor amaz betölté a tizennyóc esztendő:

- Hallod-e, kislyányom, jer a patakhoz, ottan várj! Jövének idesanyáddal mink es. Halkan járj!

És elment vala a cegánylyányka, a patak partyára, nem nézett mán vissza könnyben ázó aptyára. Es gyött a Zördögannya, s a lánykát ijeszté meg:

- Vizlek e, vizlek e, a fijjam hitvesínek.

- MÉR vizel, mér vizel, Zördögöregannya? Idesapám ideslyányát néked sose adja.

- Adta mán az nékem, tizennyóc év elútt, kapott érte muzsikát, tűzarany hegedűt.
- Édesapám muzsikája elnémút mán rígen.
- Rossz üzletet kötött, mint a búsmesékben. A csodahegedűért elcseréle lyányát, és megmaradt magányában várja a halálát.

(S az idegen hirtelen mozdulattal felkapja Golgota pártkönyvét az asztalról, s belevágja, egyenesen a homloka közepébe. Golgota áll még egy darabig, majd hirtelen rongybábuként zuhan a földre.)

PINTÉR Szép dobás!

RÓZA *(megnézi Golgotát)* Ennek annyi. Nincs Golgota? Nincs Golgota! Nincs Golgota!

(Johanna könnyes szemmel, kedvesen átöleli az idegent, megfogja kezét, s megöleli. De az idegen eltolja magától, még búcsúzóul megcsókolja homlokát, s lassú, kopogós lépésekkel otthagyja őket. Johanna kacagva rohan fel a szobájába.)

PINTÉR Hát elkezdődött. Innen már nincs visszaút. Brauni, szerelmem, végigcsináljuk, ugye? Akarom! Akarom, hogy visszaálljon a világ rendje! Hogy Kossuth, Táncsics, Deák Ferenc és a többiek azok legyenek, akiknek mi magyarok megtanultuk őket!

BRONI S akkor mégis lesz Trianon, Hollywood, Ötvenhat, szexuális forradalom, rendszerváltás, Windows8, Kabos Gyula CBA reklámban?

PINTÉR Lesz minden rossz, s lesz minden jó. De a becsületünk csak így állhat helyre. A magyarok becsülete. Mert lesz újra Magyarország!

(Sötét. Majd felbög a gép, megremeg a ház. Bronislava rémülten kirohan. Hosszú csend. Johanna lép be. De az eddigi lolitás külső helyett már asszonyként felöltözve. Kisvártatva rohan vissza Bronislava.)

BRONI Az idegen elment a jövődbe! Bélám, itt maradtál! Itt maradtál nekem!

PINTÉR *(csend)* Hogy is mondta? A múltamat letisztázni, fényesre simítani, csókkal megpecsételni, s elmúlni véle... *(mosolyog)* Dehogy a jövőbe ment! Hogy a fenébe nem jutott eszembe! A világ legegyszerűbb ötlete. Hát nem érted, Brauni, szerelmem? Nem érted?

BRONI Nem értem.

PINTÉR Nem a jövőbe ment. Hanem vissza. A múltba.

BRONI Hogy...

PINTÉR ... hogy ott változtasson. Sosem lesz a most. Sohasem lesz ez az átkozott világ. Csak az, amibe én is beleszülettem. Marx meg Engels bekaphatja!

BRONI *(elszomorodik)* Akkor mégis el kell válnunk.
PINTÉR Együtt leszünk semmivé. Ez jó!
BRONI Ez jó?
PINTÉR Nem sok időnk maradt. *(megöleli, megcsókolja, majd elszaladnak)*

(Belép Júlia. De már nem az a fiatal, csöcsös-faros fiatal leányzó, hanem egy öregcske asszony. Arcán pedig ott fénylik az orosz katona vágta seb hege. Leül Zoltán mellé, s megfogja a fiú kezét.)

JÚLIA Így is kellek?
ZOLTÁN *(nevet)* Tényleg randa öreg vagy! *(megöleli)* Szerelmem! *(csók)*
JÚLIA Téged választalak.
ZOLTÁN Más már nem is maradt.
JÚLIA *(körülnéz)* Mi történt itt?
ZOLTÁN Vége a világnak. Mindegy.
JÚLIA Jellemző...! Na? *(indulna)* Jössz?
ZOLTÁN Inkább nem. Hadd nézzelek!
JÚLIA Nézz!
ZOLTÁN *(behunyja szemeit)*
JÚLIA Betojok tőled, Zoltán... *(nevetnek)*

(A lányok a világ legtermészetesebb mozdulataival szedik össze fegyvereiket: kést, szablyát, tört, melyek eddig rejtve voltak a világ szeme előtt.)

RÓZA Kár, hogy Kisbéluskát nem látom felnőni!
JOHANNA *(artikulátlanul beszél valamit)*
RÓZA Te is hiányozni fogsz, torokhangú.

(Róza megöleli Johannát. Jön vissza Bronislava és Pintér Béla. Lángoló arccal, ki-merülten az együttléttől bújnak össze szerelmesen.)

RÓZA Gyors vagy, taxis.
PINTÉR *(lihegve)* Az.
BRONI *(forradalmi hevülettel)* Kezdődik a világmegváltás, Pintér Béla.
PINTÉR *(még liheg)* Az!
RÓZA Jó volt együtt veletek! Tetszett.
PINTÉR *(csend)* Ha az idegen megérkezik a múltba, s megteszi, amit kell, itt mindennek vége lesz. *(csend)* Szerettem élni. Itt is, ott is. *(csend)* És most? Mi lesz ezzel a maradék idővel? Mit tesztek hát addig?

(A lányok felsorakozna Bronislava köré.)

BRONI Mindenki mindenkiért!
RÓZA Egyazegybe!
EGYÜTT Mindhalálig egy szebb hazáért!
BRONI Megyünk kommenyistát ölni...

(Petőfia félrehúzódva, fel sem nézve a földről, édesapja versét kezdi szavalni halkan, alig hallhatóan.)

ZOLTÁN „Rabok tovább nem leszünk!
A magyar név megint szép lesz,
Méltó régi nagy híréhez;
Mit rákentek a századok,
Lemossuk a gyalázatot!
A magyarok istenére
Esküszünk,
Esk...”

(Sötét. A távolból halkan napjaink egyik jellegzetes kereskedelmi televíziós reklámjának hangjai hallatszanak: Kabos Gyula a CBA-ban vásárol. Majd az is elhalkul. És csend. Függyöny.)

Budapest, 2013.